

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 10. Ἑξάμ. δρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 12. Ἑξάμ. φρ. 6. — Τιμὴ φύλλου λ. 30. Ἐξώτερο. λ. 50.
Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῷ 15 καὶ 30. — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1892

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Ν. ΣΓΓΛΕΣΗΣ — Σ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 17

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: — ΦΩΛΕΑ ΠΕΛΑΡΓΩΝ

ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ — ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ κ. Α. Π.

(Μετά τὴν εἰς προηγούμενα φύλλα ἡμῶν δημοσίευσιν περὶ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ, τῶν διαφόρων αὐτῶν φάσεων κλπ. συνεχίζομεν τὴν περιγραφὴν παραλαμβάνοντες ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μελέτης τοῦ γνωστοῦ ἱατροῦ κ. Ν. Καλλικούνη.)

Ἵποβολή (suggestion)

Τὰ φαινόμενα τῆς ὑποβολῆς κατὰ τὸν ὑπνωτισμὸν εἶνε ἀληθῶς ἐν τῶν περιεργότερων κεφαλαίων, τὰ ὁποῖα συνταράσσοιν ὀχι ὀλίγον τὴν γαλήνην τοῦ σημερινοῦ σκεπτικισμοῦ. Καὶ μέχρις οὗ δοθῆ ἢ ἐπιστημονικῆ αὐτῶν ἐξήγησις παρόχον τῷ ὄντι τὴν λάμπην τοῦ θαυμασίου.

Πλὴν τῶν ἐν τῇ καταληψία φαινομένων τῆς ὑποβολῆς, ἀναπτύσσονται κυρίως ταῦτα ἐν τῇ καταστάσει τῆς ὑπνοβασίας.

Διὰ τῆς ὑποβολῆς δύναται ὁ ὑπνωτιστὴς νὰ παραγάγῃ εἰς ὅλα τὰ αἰσθητικὰ καὶ διανοητικὰ κέντρα τοῦ ὑπνωτισμένου οἰας ὅποτε θελήσῃ ἐντυπώσεις καὶ ἀνυπάρκτους ἀκόμη τοιαύτας νὰ ἐγχαράξῃ· διατηροῦνται δ' αὐταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀφύπνισιν.

Ἐὰν λ. χ. θέσῃ τις ἐν μολυβδοκόνδυλον εἰς τὴν χεῖρα ἀτόμου ἐν ὑπνοβασίᾳ διατελοῦντος ἢ καὶ ἐν ἐγρηγόρσει, ἀρκεῖ νὰ ἴνε ἐπιδικτικὸν εἰς ὑποβολῆν, τῷ γενναῖα ἀμέσως ἢ ἐπιθυμία νὰ γράψῃ ἢ ζωγραφίσῃ ὅπερ καὶ πράττει χωρὶς νὰ ἔχη ποσῶς συνειδησιν τούτου.

Ἡ κυρία ὁδὸς πρὸς ὑποβολὴν ἐν τῇ ὑπνοβασικῇ καταστάσει εἶνε ἰδίως ἢ ἀκοῆ ὁ σὲ λόγος τοῦ ὑπνωτιστοῦ εἶνε ὁ παντοδύναμος οὕτως εἰπεῖν παράγων ὅλων τῶν φαινομένων τῆς ὑποβολῆς.

Ἄς λάβωμεν ἐν πρὸς ἐν τὰ διὰφορα κέντρα τῶν αἰσθήσεων ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων.

Ὁρασις. Ἐκαστὸν ἀντικείμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὑπνωτισμένου δύναται ὁ πειραματιστὴς δι' ἀπλοῦ λόγου νὰ παραστήσῃ ὅπως θέλει ἢ καὶ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ ἐκ τῆς ὁράσεως τοῦ ὑπνωσάτου λέγων ἀπλῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει, μολονότι κεῖται ἐνώπιόν του (suggestion negative).

Τῷ δεικνύει λ. χ. ἀντικείμενόν τι κυανοῦ χρώματος λέγων αὐτῷ ὅτι εἶνε λευκὸν καὶ ὡς τοιοῦτο τὸ βλέπει.

Τῷ ὑποβάλλει νὰ ἴδῃ τι ἀνύπαρκτον ἀντικείμενον καὶ τὸ βλέπει ὡς πραγματικῶς κείμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ τούναντίον νὰ μὴ ἴδῃ ποσῶς τὸν δεῖνα ἀνθρώπον καὶ ἀδύνατον νὰ τὸν ἴδῃ ὅσον δῆποτε καὶ ἂν πιστοποιεῖ διὰ διαφόρων τρόπων τὴν παρουσίαν του.

Αἰσθητικὸς τῆς. Τῷ λέγει λ. χ. ὅταν «θὰ ἐξυπνήσῃς θὰ ἴδῃς ἀναίσθητος εἰς τὸ δεῖνα μέρος τοῦ σώματός σου ἢ δὲν θὰ αἰσθανθῆς τὸ καύσιμον» Οὕτω καὶ γίνεται.

Ἄκοῆ. «Νὰ ἀκούσῃς, τῷ λέγει, τὸ δεῖνα τεμάχιον μουσικῆς μετὰ τόσα λεπτά

τῆς ὥρας» καὶ μετὰ τὸν ὀρισθέντα χρόνον ἐξυπνίζεται ἐκ τῶν κρότων τῆς μουσικῆς. ἢ ὅποια δὲν ἐπαιάνισε βεβαίως.

Ὅσφρησις. Δύναται ἐπίσης ὁ ὑπνωτιστὴς νὰ τῷ ὑποβάλλῃ καὶ αἰσθανθῆ τὰς ὠραιότερας ἀνυπάρκτους ὁσμὰς ἢ τὰς δυσώδεις τοιαύτας νὰ ἀντιληφθῆ ὡς ἀρωματικὰς.

Γεῦσις. Τῷ δίδει τεμάχιον χάρτου λέγων αὐτῷ ὅτι εἶνε παστίλια καὶ τὸ καταπίνει μὲ πλήρη τὴν αἰσθησιν τῆς ἐξ αὐτῆς ἠδύτης.

Κατ' ἀνάλογον ὑποβολὴν προσέφεραν πειραματισταὶ εἰς τοὺς ὑπνωτισθέντας ἰδεῶδη γεῦματα ἐκ πολυτελῶν φαγνῶν ἀνυπάρκτων καὶ ἔφαγαν οἱ δυστυχεῖς μὲ πραγματικὴν αἰσθησιν ἀπολαύσεως.

Κινητικὸς τῆς. Θὰ ἔχης, τῷ λέγει, λ. χ. τὴν γλῶσσαν ἢ τὸν πόδα παράλυτον καὶ ἰδοῦτον τάχιστα παραλελυμένον τελείως. Ἐὰν ἴνε ἢ γλώσσα, ἀδύνατον νὰ ἀρθρώσῃ μίαν λέξιν, διὰ χειρονομίῶν δὲ προδίδει τὴν βαθεῖαν ἔνεκα τούτου ἀγωνίαν του· ἐὰν δ' εἶνε ὁ ποῦς ἀδυνατεῖ νὰ βαδίσῃ. Τὰ παραδοξότερα ὅμως φαινόμενα τῆς ὑποβολῆς εἶνε τὰ τῆς ψυτικῆς καλουμένης ζωῆς, παραγόμενα ἐπὶ τῶν ἀγγειοκινητικῶν νεύρων.

Καὶ τῷ ὄντι τι ἐκπληκτικώτερον τοῦ νὰ βλέπῃ τις νὰ παράγεται εἰς τὸν ὑπνωτισμένον ἐκδόριον μόνον διὰ τοῦ λόγου! Δὲν ἔχει παρὰ νὰ σημειώσῃ ὁ πειραματιστὴς εἰς τι μέρος τοῦ σώματος τοῦ ὑπνωσάτου καὶ νὰ τῷ εἴπῃ «ἐδῶ νὰ παραχθῆ ἐκδόριον» καὶ μετ' ὀλίγον χρονικὸν διάστημα ἀρχεται ἐπὶ τοῦ σημειωθέντος μέρους ἐρυθροτῆς, ἐξόγκωσις καὶ ἀκολούθως φουσαλίδες, ὅλα τ. ἔ. τὰ φαινόμενα πραγματικοῦ ἐκδόριου.

Αἱ Σχολαὶ τῆς Salpêtrière καὶ Nancy ἀριθμοῦσι τοιαῦτα πειράματα ἀδιαφιλονεύκτα.

Ὁ Janet παρήγαγε διὰ τῆς ὑποβολῆς πολλάκις συναπισμούς ἐπὶ διαφόρων γυναικῶν. «Τῇ ὑπέβαλα, λέγει, ἡμέραν τινὰ ὅτι τῇ ἔθεσα εἰς σημειωθὲν μέρος τοῦ σώματός της συναπισμὸν διηρημένον εἰς 6 τεμάχια. Ἡ ἐρυθρότης τοῦ ἀνυπάρκτου συναπισμοῦ παρήχθη τελείως εἰς τὸ σημειωθὲν σχῆμα, ἐπέμεινε μάλιστα καὶ πλεον τοῦ συνήθους.»

Παρήγγειλα εἰς ἄλλην συναπισμὸν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ στήθους εἰς σχῆμα S ὅπως τῇ ἀφαιρέσω τὸ νευρικὸν αὐτῆς ἄσθμα. Ἡ ὑποβολὴ μου, λέγει, ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα παρήχθη τ. ε. ὁ συναπισμὸς ἐπὶ τοῦ στήθους της εἰς τὸ ὀρισθὲν σχῆμα S καὶ παρήλαθε τὸ ἄσθμα της.»

Ἀνάλογος εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθος παρατήρησις ἡμῶν εἰς ἄρρωστον ἴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχομεν ὑπὸ τὴν θεραπείαν μας.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γυνὴ ἐπασχεν ὑστεροεπιληψίαν. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἴν τὴν

ἐπεσκέφθημεν εὔρομεν αὐτὴν παραπονομένην, πλὴν ἄλλων ἐνοχλήσεων, δι' ἰσχυρὰ ρίγη, φῦσεως νευρασθενικῆς ἢτο ὠχροτάτη καὶ τρέμουσα, τὰ ἄκρα της ψυχρότατα, ἐπιμόνως δὲ ἐξελιπάρη τὴν διὰ φαρμάκου ἀνακουφισίν της ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης. Τὴν ὑπνωτίζομεν, οὔσαν εἰς ἄκρον ὑπνωτισίμου καὶ τῇ δίδομεν τὴν ὑποβολὴν νὰ θερμανθῆ πλησιάζουσα τὴν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου ἀνημμένην θερμάστραν (χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ὑπάρχῃ τοιαῦτη), μετὰ τινὰ ὥραν τὸ δέρμα αὐτῆς γενόμενον θερμὸν καὶ ἐρυθρὸν περιεργετο ὑπὸ ἰδρωτός καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ συνεπεῖα νέας ὑποβολῆς ὑμῶν ἴν τῇ ἐδώκαμεν ὅτι δῆθεν μέρος τι τῆς χειρὸς της, ὅπερ ἐσημειώσαμεν, ἐπλησιάζετο πλείωτερον τὴν πυρᾶν, ἔδειξε σημεῖα ἀρχομένου ἐγκαύματος. Ἐθερμάνθη λοιπὸν καὶ μικροῦ δεῖν ἔκαίετο ἀνευ πυρὸς ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ὑποβολῆς, τῆς ἀπλῆς τ. ε. διαταγῆς διὰ λόγου.

Πλείστα ἀνάλογα παραδείγματα τῆς περιέργου ταύτης ἐπιρροῆς τῆς ὑποβολῆς ἐπὶ τοῦ ἀγγειοκινητικοῦ συστήματος τοῦ ὑπνωτισμένου ἀριθμῆ ἢ σήμερον καὶ παλαιότερα ἀκόμη ἱατρικῆ.

Θὰ ἐχρηιάζοντο τόμοι ὀλόκληροι διὰ νὰ ἀπαριθμῆσῃ τις τὰς θαυμασίας θεραπείας τῶν ἀγίων καὶ τῶν ἀποστόλων διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης τῆς ὑποβολῆς (Grelety. *Du merveilleux, des miracles et des pèlerinages au point de vue medical 1876, 38*).

Ὁ μαγνητιστὴς δύναται νὰ παραγάγῃ πληγὴν διὰ φαντασιώδους πόνου ἔλεγεν ὁ Charpignon (*Physiologie magnétique 364*).

Τὸ αἷμα μιᾶς σικίας ἔπαυε τοῦ νὰ ρεῖ ἢ ἐπανέρρεε κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ μαγνητιστοῦ (*Journal magnétique 1852, 446*).

Πλείστα ἀνάλογα πειράματα ἐτετέλεθον ὑπὸ τοῦ Focachon ἐν Nancy, τῶν Bourru et Burot ἐν Rochefort καὶ τόσων ἄλλων νεωτέρων.

Εἰς γυναῖκα 22 ἐτῶν ἔγγαμον, ἀλλὰ μὴ ἔχουσαν τέκνα ἔδωκεν ὑπνωτισίας ὁ κ. Luys τὴν ἐξῆς ὑποβολὴν «ἐκ τῶν μαστῶν σου, τῇ λέγει, νὰ ἐκρεῖσῃ γάλα». Καὶ δὲν ἐπῆλθε μὲν τελεία γαλακτορροία, διότι ὁ πειραματιστὴς δὲν παρέτεινε πολὺ τὴν ὑποβολὴν ἐκ φόδου ἐνδεχομένης διαταραχῆς, παρετήρησεν ὅμως μετ' ἐκπλήξεως του τὰ ἐξῆς. Οἱ μαστοὶ τῆς γυναικὸς ἐξωγκώθησαν τὰ μέγιστα, αἱ δὲ ἀλω αὐτῶν ἐχρωματίσθησαν ὑποφαίως μετ' ἐξοιδήσεως τῶν θηλῶν ἐκ τῶν ὀπίων κατόπιν ἤρχισε νὰ ἐκρῆν ὑγρὸν ὀρῶδες ὅπερ ἐκκλίδονε τον ὑπενδύτην τῆς γυναικὸς ὡς ἢ ἐξ ἀμύλου κόλλα.

Εἰς ἄλλην, ἔγγυον, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ, ὅστις ἐδράδυνεν ἐξ ἀτονίας τῆς μήτρας, ἀφῆυ τὴν ὑπνωτίσειν, ἔδωκε τὴν ἐξῆς ὑποβολὴν: «Αἱ συστολαὶ τῆς μήτρας

δου, τῇ λέγει, νὰ τελῶνται κανονικῶς καὶ μετὰ τῆς δεοῦσης φυσιολογικῆς δυνάμεως, ὁ τοκετὸς νὰ περαιωθῇ κατὰ φύσιν καὶ ἀνευ πόνων. . . » Φαντάζεσθε ποία ἦτο ἡ ἐκπληξίς τῆς γυναικὸς ἥτις ἐκοιμήθη ἔγγυος καὶ ἐξυπνίσεν ὑπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ νεογεννήτου τέκνου της ὅπερ εἶδεν αἰθνης εἰς τὸ πλευρὸν της! Ἐκστατικοὶ δὲ οἱ παριστάμενοι ἐγένανεν μάρτυρες τοῦ περιέργου τούτου φαινομένου.

Μ ν ἡ μ η. Καὶ εἰς ταύτην δὲν ὑπολείπεται ἡ ἐπιρροή τῆς ὑποβολῆς. «Νὰ μὴ μὲ ἐνθυμηθῆς ἅμα ἐξυπνήσης» λέγει ὁ ὑπνωτιστὴς εἰς τὸν ὑπνωδῆν του· ἀφυπνιζόμενος δ' οὗτος τὸν ἀσμονεῖ ἐντελῶς.

Ἀλλὰ καὶ ψυχικὰ πάθη δύναται νὰ τῷ ἐγχαράξῃ διὰ τῆς ὑποβολῆς, οἷον ἔρωτος, φιλίας, ἔχθρας κ.τ.λ. πρὸς τι πρόσωπον· ἐξυπνιζόμενος δ' ὁ ὑπνωτισμένος εὐρίσκειται αἰθνης φιλικώτατα ἢ ἐχθρικώτατα διαθεθειμένος πρὸς τὸ ὑποδειχθέν πρόσωπον ἢ ἐρωτευμένος πρὸς τὴν δεῖνα νεανίδα κλπ.

Φρεναπάται (Hallucinations)

Εἰς τὰς διαφόρους ἐξ ὑποβολῆς πλαναισθησίας, ἃς ἀπρηθμίσαμεν, ἡ φαντασία δὲν μένει ἀμέτοχος τῆς τοιαύτης ἐπιρροῆς. Θανασιὰ εἶνε καὶ εἰς ταύτην ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς.

Ἐντεῦθεν αἱ δι' αὐτῆς ποικίλαι φρεναπάται καὶ ψευδαισθήσεις, παραγόμεναι εἴτε ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ὑποβολῆς εἴτε αὐτομάτως καὶ κατὰ συνειρημόν, τ. ε. ὑποβάλλει τις εἰς τὸ ἄτομον τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν καὶ ἐκτελεῖ ταύτην μὲ ὅλα της τὰ σχετικὰ συνακόλουθα.

Π. χ. ἂν εἴπωμεν εἰς τὸ ὑπνωτισμένον ὑποκείμενον ὅτι κρατεῖ εἰς χεῖρας του ἓν πτηνόν, μίαν ἀπόδονα φερ' εἰπεῖν, ὄχι μόνον πιστοποιεῖ διὰ τῶν διαφόρων χειρονομιῶν του ὅτι βλέπει καὶ κρατεῖ ταύτην εἰς χεῖρας του ἀλλ' ὀσονούπω ὡς βεβαίως ὅτι ἀκούει καὶ τὸ ἄσμα της (Hallucinations complexes).

Τῷ λέγει τις ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀτμόπλοιον ταξειδεύων καὶ ὄχι μόνον ἐμεῖ καὶ ὑποφέρει ἀπὸ ναυτίαςιν ἀλλὰ νομίζει ἀκολούθως ὅτι ἐπεσεν ἐκ τοῦ ἀτμόπλοιου καὶ ἰδοὺ τον, κολυμβῆ μετ' ἀγωνίας, ἐπὶ τοῦ πατώματος νομίζων ὅτι εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀνεγείρεται εἰπειτα μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐσώθη ἐξελθὼν εἰς κάποιαν νῆσον καὶ ριγῶν σφόδρα ἐκ τῆς ψύξεως ἦν ὑπέστη ἐντὸς τῆς θαλάσσης κατὰ το ναυάγιον! Ὁραϊότατα περιγράφει τοιαῦτα πειράραματα ὁ Richet.

«Ἐκαμοί, λέγει, τὸ ὑποκείμενον ἐφ' οὗ ἐπειραματιζόμενον νὰ ἀνέλθῃ εἰς λαμπρὰς ἐκδρομὰς ἐπὶ τῆς σελήνης, τὸ κατεβίβασα ἀκολούθως εἰς τὰ βᾶθη τῆς γῆς... Μὲ ἤρκει νὰ τῷ δώσω ἐν θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνέπλεκε τὰς περιεργότερας φαντασιώδεις πλοκάς.»

Παράδοξοι τροπαὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ὑπνωτισμένου δι' ὑποβολῆς

Διὰ μόνου τοῦ λόγου ὁ πειραματιστὴς δύναται ἐπίσης νὰ προκαλέσῃ εἰς τὴν

φαντασίαν τοῦ ὑπνωδῆτος ἀληθεῖς ἀλλαγὰς τῆς προσωπικότητος του. Νὰ καταστήσῃ τουτον λ. χ. ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας γέροντα ἢ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς παρελθούσας περιόδους τοῦ βίου ἢ δὴ ἀσμονηθείσας κ.τ.λ.

Καὶ ὁ ψυχραιμότερος παρατηρητὴς δὲν δύναται παρὰ νὰ ἐκπλαγῇ τῇ ἀληθείᾳ πρὸ τοιούτων φαινομένων, ὧν περιγράφομεν εὐθύς ἀμέσως τινὰ ἐκ τῶν περιεργότερων.

Καὶ εἰς ἀρχαιότερους συγγραφεῖς ἀνευρίσκομεν τοιαύτας περιγραφὰς οἷον εἰς τὰ πειράματα τῆς λεγομένης μαγνητικῆς μαγίας (Magie magnétique) τοῦ Dupotel, τοῦ ὁποίου ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀποσπάσωμεν τὴν ἀκόλουθον γερικοπὴν διὰ τὸ περιεργὸν τῆς περιγραφῆς (dans son style ronflant.)

«Ἄς πειραθῶμεν, λέγει, εἰς ἓνα νέον ἄνδρα νὰ φέρωμεν ἀπὸ τοῦδε τὴν γερωνικὴν παρακμήν. Τὸ γῆρας ἃς καταλάβῃ τὸν ζῶρον καὶ ὀρμητικὸν νεανίαν, ἃς παρουσιασθῇ τοῦτο μὲ τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα του. Πρέπει τὰ ἔτη νὰ σφραγίσωσι διὰ τῆς σφραγίδος τῶν ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἔταξεν εἰς τὸ τέταρτον τῆς περιόδου τοῦ βίου. Πρέπει νὰ γίνῃ εκατοντούτις χωρὶς νὰ διανύσῃ τὰ ἔτη... Ἴδου τον εἰς τὴν φωνὴν μου, (ἐνταῦθα ἐννοεῖται ὅτι τῷ δίδει τὴν ὑποβολὴν νὰ γηράσῃ). Ἡ ῥάχισ του κυρτοῦται, τὰ σκέλη του κλονοῦνται, ἡ ὀμλία του γίνεται ἀσθενής, ἔχασε τὸν ἠχηρὸν τόνον της, αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου συρρικνοῦνται, ὁ ὀφθαλμὸς του χάνει τὴν ζωηρότητα του. Στριφίεται ἐπὶ τῆς βακτηρίας, ἥτις τῷ ἐδόθη. Δὲν ἔχει πλέον τίποτε ἐκ τοῦ ἀνθος τῆς ἡλικίας. Τὸ λεκτικόν του εἶνε λεκτικὸν γέροντος. Τὸ στόμα του εἶνε χαῖνον.

Ἀπὸ τῆν εἶνα του στάζει δάκρυ κυλάωδες. Πύει ὕλας φλεγματώδεις. Ἐλάσκει πικρῶς, πέρνει τὴν πρέζα του καὶ βαδίζει ἀργὰ μὲ μετρημένα βήματα. Εἶνε τοῦτ' αὐτὸ φύσις γεγηρακυῖα, ἄνθρωπος ἔγγυς τοῦ τάφου. Ἄλλα... τί λέγω; νομίζει ἐαυτὸν νιον· ρίπτει βλέμμα ἀρπακτικὸν ἐπὶ τῶν νεανίδων καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του φαίνεται ὅτι λέγουσιν: εἶμαι ἀκόμη ἱκανός! Μάταιον καὶ κομπορῆμον γερόντιον! δὲν δύνανται νὰ σὲ ἀφήσω εἰς τὴν ἀθάνατον παραφροσύναν σου. Ἐπάνελθε, ἐπάνελθε τάχιστα εἰς τὸ ἔαρ σου. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον τέρπει τὴν συνεδριασίν μας μὲ θλίβει εἰς τὴν καρδίαν. Ζῶσα εἰκὼν τῆς παρακμῆς τοῦ βίου! γεννᾶς μελαγχολικὰς σκέψεις. Καὶ διὰ τὰς στιγμὰς τὰς ὁποίας σοὶ ἀφήρησα, νεανία, θὰ ἔχω τὸ κρῖμα σου. (Ἐννοεῖται ἐνταῦθα ὅτι ὁ πειραματιστὴς τὸν ἀφυπνίζει)...»

Ὁ Janet ὑπνωτίδας γυναῖκα, ἥτις ἐπάσχειν ἀναισθησίαν εἰς τὸ ἀριστερὸν ἡμικριον, τὴν ἐβεβαίωσε διὰ τῆς ὑποβολῆς ὅτι εἶνε ἡλικίας μόνον 10 ἐτῶν καὶ μετεμορφώθη ἢ δυστυχῆς εἰς 10ετῆς κοράσιον μὲ τὴν ζωηρότητα, τὴν φαιδρότητα, τὰς κινήσεις, ἃς εἶχεν εἰς τὴν 10ετῆ ἡλικίαν της· ἐζητεῖ τὴν κοῦκλαν της νὰ παίξῃ, ἐχόρευεν, ἐκάλει τὰς τότε ὀμηλικὰς της φίλας καὶ ἄλλα πρόσωπα γνωστὰ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ ὁποῖα ἦδη εἶχε ἀσμο-

νήσει. Τὸ περιεργότερον ὅμως ὅτι ἐνῶς εἶπομεν, ἦτο ἀναισθητικὴ εἰς τὸ ἀριστερὸν τῆς μέρος, ἐπανέκτησε τὴν αἰσθησίν της κατὰ τὴν μεταμόρφωσίν της εἰς 10ετῆ ἡλικίαν, καθ' ἣν δὲν ἦτο ἀναισθητικὴ.

Ἐπνωτίδας ἄλλην, ἥτις ἦτο τυφλὴ ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, τὴν ἐπαναφέρει δι' ὑποβολῆς εἰς ἡλικίαν 7 ἐτῶν· παρατηρεῖ ὅτι εἶναι ἀναισθητικὴ ἐκ τοῦ πάσχοντος ὀφθαλμοῦ. Τὴν μεταφέρει ἀκολούθως εἰς ἡλικίαν 6 ἐτῶν καὶ ἡ τέως τυφλὴ ἀνέκτησε τὸ φῶς τῆς· ἐβλεπε τ. ε. καὶ διὰ τῶν δύο ὀφθαλμῶν! Παρατηρήθει λοιπὸν κατὰ τὸ πείραμα ὅτι εἰς τὰς διαφόρους ἡλικίας εἰς τὰς ὁποίας τὴν μετέφερε παρουσιάζοντο καὶ αἱ διάφοροι φάσεις τῆς προϊούσης ὑστερικῆς τυφλώσεως της καὶ τὰς ὁποίας αὐτὴ ποσῶς δὲν ἐνθυμεῖτο.

Ἐπνωτίζει ἑτέραν γυναῖκα εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλει ὅτι δὲν εἶμεθα εἰς τὸ ἔτος 1888 κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον.

Ὁ πειραματιστὴς ἐγένειεν ἐνταῦθα μάρτυς ἀπροσδοκίτου φαινομένου, τοῦ ἐξῆς:

Ἡ γυνὴ ἀρχίζει νὰ στενάξῃ, παραπονεῖται ὅτι εἶναι βεβαρυμένη καὶ δὲν δύναται νὰ βαδίσῃ. «Ἐ λοιπὸν, τί ἔχεις; τὴν ἐρωτᾷ. «Ὡ τίποτε ἀλλὰ... εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εὐρίσκομαι... Ποῖαν κατάστασιν; Καὶ διὰ μίαν χειρονομίαν τῷ δεικνύει τότε τὴν κοιλίαν της ἥτις αἰθνης ἐξωγκώθη πραγματικῶς καὶ ἦτο τεταμένη συννεπεία ὑστερικοῦ τυμπανίτου.

Τὶ εἶχε συμβῆ;

Ὁ πειραματιστὴς τὴν εἶχεν ἐπαναφέρει ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ κατὰ σύμπτωσιν εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν αὐτὴ ἦτο ἔγγυος. Ἐπανελεθῶσα λοιπὸν διὰ τῆς ὑποβολῆς εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπανέκτησεν ὅλας τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς καταστάσεις, ἃς εἶχε τότε, ἐν αἷς καὶ τὴν ἐξόγκωσιν τῆς κοιλίας καὶ λοιπὴν εἰκόνα μίαν ἐγγύου!

Ὡς βλέπει τις ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς κατὰ τὰς ὑπνωτιστικὰς καταστάσεις ἀναπτύσσεται εἰς βαθμὸν ὄντως θαυμασίον.

Ἀλλὰ τὰ ὄρια τοῦ ζητήματος τῆς ὑποβολῆς ἢ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ εἶνε εὐρύτερα καὶ ἐκτείνονται πέραν τοῦ ὑπνωτισμοῦ μέχρι τῶν φαινομένων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, εἰς διάφορον ἐννοεῖται βαθμὸν.

Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι κατο τὸν ὑπνωτισμὸν τὰ ἐξ ὑποβολῆς φαινόμενα εἶνε ἀσυγκρίτως ἐντονώτερα καὶ παρουσιάζουν τι τὸ ὑπερφυσιολογικόν, ὁ λόγος δὲ τούτου εἶνε ὅτι κατὰ τὸν ὑπνωτισμὸν, σιγῶσιν ἀποτόμως, ὡς εἶδομεν, τινὰ τῶν φυσιολογικῶν κέντρων τοῦ ὑπνωτισμένου καὶ ἀναπτύσσονται ἄλλα εἰς μεγίστην λειτουργικὴν ἐντασίν· ἐνῶ ἡ ἐν ἐγρηγόρσει συμβαίνουσα καθ' ἡμέραν ὑποβολὴ ἔχει οὕτως εἰπεῖν τύπον φυσιολογικὸν διότι γίνετα ἐντὸς τῶν νόμων τῆς μακρῆς ἔξεως.

Πόσα τῷ ὄντι φαινόμενα ὑποβολῆς δὲν λαμβάνουσι χώραν εἰς τὸν καθημέραν βίον...

Τὶ ἄλλο εἶνε π. χ. τὸ φαινόμενον ἐνὸς ῥήτορος ὅταν διὰ τῆς εὐγλωττίας του

πείθει καὶ συναρπάζει τὰ πλήθη παρὰ φαινόμενον ὑποβολῆς; ἢ ἐνός σοφοῦ διδασκάλου ὅταν μεταδίδει τὰς γνώσεις του;

Τὴν ἄλλο εἶνε παρὰ φαινόμενον ὑποβολῆς ὅταν ἐξοχος ἠθοποιὸς ἀπορροφᾷ συμψυχον τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν διὰ τῆς δραματικῆς του τέχνης καὶ τῶν σκηνικῶν του κατὰ τὴν ὄραν τῆς παραστάσεως; Καὶ ἡ ἀπλὴ μετάδοσις μιᾶς ιδέας ἢ αἰσθηματοῦ ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἕτερον, λέγει ὁ *Bernheim* καὶ τόσοι ἄλλοι, εἶνε φαινόμενον ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ τελοῦμενον δι' ὑποβολῆς ἐν ἐγρηγόρσει.

Μία ψυχὴ μεγαλοφυῆς εἶνε βεβαίως ὅν ὅπερ ἐγκλείει ἐν ἑαυτῷ στοιχεῖα εὐφυείας πυκνότερα καὶ τελειότερα, ὅταν δὲ δρᾷ ἐπὶ τοῦ κόσμου δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ μεταδίδῃ ταῦτα διὰ τῆς ὑποβολῆς, νὰ μαγνητίσῃ τὸν τρόπον τινὰ τοὺς ἀτελεστέρους.

Τὴν ἄλλο ἦσαν λ. χ. ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ μέγας Ναπολέων καὶ τόσαι φιλόδοξοι ὑπάρξεις παρὰ μεγάλοι μαγνητισταὶ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος;

Ἐπιμοίως, οἱ ἰδρυταὶ διαφόρων θρησκευτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν συστημάτων;

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη θαυμάζομεν ἐν λαμπρῶν ἄγαλμα ἢ μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα, ἐκείνη εἶνε ὁ μαγνητιστής, ἡμεῖς τὸ *sujet* τῆς.

Τὰ διάφορα νέα συγγράμματα ἢ τὰ καθ' ἐκάστην διασκορπιζόμενα φύλλα τῶν ἐφημερίδων τὰ ἀναγγέλλοντα νέας ιδέας τὴν ἄλλο τελοῦν παρὰ φαινόμενον ὑποβολῆς;

Αὐτοὶ ἀκόμη οἱ νεωτερισμοὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, εἰς τὰς ἐνδυμασίας τοὺς τρόπους τοῦ ζῆν κλπ. τί ἄλλο εἶνε παρὰ μετάδοσις, παρὰ ὑποβολὴ τῆς καλαισθησίας τῶν μὲν πρὸς τοὺς δέ;

Καὶ αἱ τόσαι τέλος παντοῖαι ἐντυπώσεις κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς.

Περιττὸν νὰ προσθέσῃ τις ὅτι αἱ συνθῆκαι ὑφ' ἧς τελοῦνται τὰ φαινόμενα τῆς ὑποβολῆς εἶναι βεβαίως ἀπειροποικίλοι τὴν φύσιν καὶ τὸ ποιόν.

Λ. χ. ἡ ὑποβολὴ μιᾶς ὑψηλῆς ιδέας ἀπὸ ἐνός ἀτόμου εἰς ἕτερον προϋποθέτει βεβαίως εὐγενεστέραν φύσιν καὶ τοῦ δεχομένου τὴν ὑποβολὴν ἀτόμου καὶ ἐτι πλέον τοῦ μεταδίδοντος ταύτην παρ' ὅ,τι ἡ ὑποβολὴ ιδέας χαμηλοτέρας ὡς συμβαίνει φερ' εἰπεῖν εἰς τὴν μετάδοσιν μιᾶς μόδας ἐνδυμασίας, κοινωνικῶν τύπων καὶ ἐπιτηδεύσεων καὶ λοιπῶν πηθικισμῶν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, διὰ τοιαύτης φύσεως ὑποβολῆν ἀπαιτεῖται βεβαίως *sujet* ψυχῆς ταπεινῆς καὶ μικροφυοῦς.

Θὰ ὑπερέβαινέ τις τὰ ὅρια τῆς συνοπτικῆς ταύτης πραγματείας ἐὰν εἰσῆρχετο εἰς τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν καὶ ἐξηγήσιν τῶν τοιούτων φαινομένων τῆς ὑποβολῆς καὶ τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ τοῦ ὁποῖου ἐνταῦθα μόνον ἀμυδρὰν εἰκόνα προσεθέμεθα νὰ δώσωμεν δι' ὅσον οἶον τε συνεσφιγμένης περιγραφῆς.

Ἐπίδρασις τῶν μετάλλων καὶ μαγνητῶν ἐπὶ τῶν ὑπνωτισμένων

Οἱ μαγνήται καὶ τινὰ τῶν μετάλλων ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ δρῶσιν ἐξ ἀπο-

στάσεως καὶ κατὰ περιεργον τρόπον ἐπὶ τῶν ὑπνωτισμένων ἀτόμων.

(Ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἀνάλογοι ἐπίδρασεις παρετηρήθησαν ἐσχάτως καὶ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τεμαχίων ξύλων ἀκόμη.)

Μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα πειράματα, τελεσθέντα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον *Charité*, εἶνε λίαν χαρακτηριστικὰ τῆς ιδιότητος ταύτης.

Ὁ πειραματιστής ὑπνώτιζεν εἰς ληθαργίαν ἐν ὑποκείμενον, διὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ ἔθετε πρὸ τοῦ προσώπου τοῦ ὑπνωτισμένου πίνακα ἀρκετῆς παχύτητος, ἰστάμενος δὲ μακρὰν 8—10 μέτρα ἐκράτει εἰς χεῖρας του εὐθὺ τεμάχιον μαγνήτου οὗ τὸν ἕνα πόλον διπύθυνε πρὸς τὸν ὑπνωτισθέντα· μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ὁ ὑπνωτισμένος μετέπιπτεν εἰς κατάστασιν καταληψίας, ἦνοιγε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγείρετο τοῦ καθίσματός του καὶ διπύθυνετο ἠρέμα πρὸς τὸν μαγνήτην ἐλκόμενος ὑπὸ τούτου. Ἐνῶ δ' ἐβάδιζε πρὸς τὴν διεύθυνον ταύτην, βοηθὸς τοῦ πειραματιστοῦ ἰστάμενος ὀπισθεν ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας ἕτερον τεμάχιον μαγνήτου τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ διπύθυνε τούτου τὸν ἀντίθετον πόλον ὀπισθεν τῆς ῥάχews τοῦ ὑπνωτισμένου.

Καὶ τότε τί ἐβλεπέ τις:

Ὁ ὑπνωτισμένος, τοποθετημένος μεταξὺ δύο ἀντιθέτων μαγνητικῶν ρευμάτων, ἴστατο ἀκίνητος, ἀδυνατῶν νὰ προχωρήσῃ. Ἐὰν ἀφηρείτο ὁ πρῶτος μαγνήτης τοῦ πειραματιστοῦ ὁ ὑπνωτισμένος τότε εἴλκετο ἀμέσως πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκ τοῦ δευτέρου μαγνήτου ὃν ἐκράτει ὀπισθεν ὁ βοηθός, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τὸν βλέπῃ ὁ ὑπνωτισμένος.

Ἄλλο πείραμα οὐχὶ ὀλιγώτερον περιεργον:

Ἐν ὑποκείμενον, ὅπερ ὑπέστη προηγουμένως τοιαύτην μαγνητίδιν, ὑπνωτίσθη ἐπίσης ὑπὸ τοῦ πειραματιστοῦ εἰς ληθαργίαν, μετὰ τοῦτο ὁ πειραματιστής ἔθεσεν εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ ἀτόμου τούτου ἀπόστασιν μαγνήτην παχὺν μὲ 5 ἄκρα. Εἰς τὴν ἀρχὴν οὐδεμίαν ἐξεδιπλοῦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπίδρασις τοῦ μαγνήτου· ἐν τούτοις τὸ ὑποκείμενον τοῦτο ἐμαγνητίζετο ἠρέμα, ἐφορτίζετο τ. ε. μαγνητικοῦ ρεύματος ὅπως μία φυάλη τοῦ *Leyde*. Καὶ τῷ ὄντι τοῦτο ἐγένετο φανερόν ἐκ τοῦ ἐξῆς: Ὁ πειραματιστής ἀφῆρεσε τὸν μαγνήτην καὶ μεταβάς κρυφὰ τοῦ ἀτόμου εἰς ἄλλο δωμάτιον ἔκρυψε ταχέως τοῦτον περιτυλίξας ἐντὸς πολλῶν κλινισκεπασμάτων.

Ἴδου τί ἀμέσως παράγεται:

Ὁ ὑπνωτισμένος, ὅστις ἐμαγνητίσθη, μεταπίπτει εἰς καταληπτικὴν κατάστασιν, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς· ἐγείρεται σιωπηλῶς καὶ βῆμα πρὸς βῆμα ὀδνεῖται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ μαγνήτου πρὸς ἀνέρεσιν αὐτοῦ χωρὶς κανὲν παρεπιθέμενον κώλυμα νὰ δύναται νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Ἐὰν τις παρεντίθεται εἰς τὸν δρόμον του τὸν ἀπῶθεῖ μετὰ δυνάμεως ἀπεριγράπτου, ἐὰν κλείῃ τις τὴν θύραν, τὴν ὅθει μετὰ μεγίστης βίας διὰ νὰ ἀνοίξῃ. Ἀπαξ τέλος εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα κρύπτεται ὁ μαγνήτης διευθύνεται ὡς βέλος

πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ καὶ ἀναγινάσσω μεθ' ὀρμῆς τὰ κλινισκεπάσματα ἐν οἷς ἦτο περιτυλιγμένος ὁ μαγνήτης τὸν ἀνευρίσκει καὶ μένει ἐν σιωπηλῇ ἐκστάσει πρὸ τῶν πόλων αὐτοῦ ἢ ἐπιθέτει τὴν χεῖρα στηρίζον ταύτην ἐκεῖ μετὰ βαρυτάτης εὐχαριστήσεως προσκλωμένος καὶ ἀκίνητος.

Μεταφορὰ (Transfer)

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγεται καὶ ἡ λεγομένη μεταφορὰ αἰσθησεων, κινήσεων, πόνων κλπ. ἀπὸ ἐνός μέρους τοῦ σώματος εἰς ἄλλο, ὡς καὶ ἀπὸ ἐνός ἀτόμου εἰς ἕτερον.

Ἡ νευροπαθολογία δὲν ἐλείψε νὰ χρησιμοποίησῃ ἐν τῇ θεραπευτικῇ τὰ φαινόμενα ταῦτα τῆς μεταφορᾶς:

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐπανέφερον τὴν αἰσθησιν εἰς μέρη ἀναίσθητα τοῦ σώματος.

Μετεδίδασαν ἐπίσης διαφόρους νευραλγίας ἀπὸ τοῦ πάσχοντος ἀτόμου εἰς ἕτερον ὑπνωτισθὲν ἐν ὑπνοδασίᾳ καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου τούτου ἀπεδίωξαν ἀκόλουθως τὴν νόσον διὰ τῆς ὑποβολῆς. Πλεισταὶ ἄλλαι νόσοι δυναμικαὶ θεραπεύονται σήμερον διὰ τῆς μεθόδου ταύτης μεταγγιζόμεναι οὕτω. Καὶ ἰδέαι ἀκόμη μετεφέρθησαν ἀπὸ ἐνός ἀτόμου εἰς ἕτερον τῇ ἀπλῇ παρενθέσει τοῦ μαγνήτου (*Babinski*).

Τὰ ἐξῆς λέγει ὁ *Janet* ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο:

«Μοὶ φαίνεται ὅτι ὁ μαγνήτης, ὅπως αἱ μεταλλικαὶ πλάκες, ὅπως ὁ ἠλεκτρισμός, ἔχει μίαν ἀληθῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀδυνατισμένων τούτων νευρικῶν συστημάτων.

Ἡ γυνὴ *L.* ἥτις ποτὲ δὲν ὑπῆγεν εἰς νοσοκομεῖον, ἥτις δὲν γνωρίζει τίποτε περὶ τῶν ζητημάτων τούτων, ἔπεσε σπινθηροσπασμένη ἀπο διαγόνων μέχρι ποδῶν ἅμα ἔβηξεν ἕνα μαγνήτην.

Ἄλλη, ἡ *R.*, ἐπανακτῆ χάρις εἰς τὸν μαγνήτην τὴν αἰσθητικότητα τῆς ἀφῆς τῆς ἡν δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ δώσῃ ἡ ὑποβολή.

Ἴδου μετὰ πάσης ἐπιφυλάξεως ἡ ἐξηγήσις ἥτις μοὶ φαίνεται πιθανή:

«Ἡ ἐπίδρασις τοῦ μαγνήτου θὰ ἦνε μία ἀοριστος διεγερσις, ἀνάλογος πρὸς τὴν παραγομένην ἐκ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, τῶν πλακῶν τοῦ *Burg*, καὶ ἡ ἰδιάζουσα μορφή ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἡ διεγερσις αὕτη εκδηλοῖται (ἐπ'ἀνοδος τῆς αἰσθητικότητος, σπασμῶδες, μεταφοραί) θὰ ἐξηρτῶντο ἐκ νόμων μᾶλλον ψυχολογικῶν ἢ φυσικῶν.»

Εἰς τὸ αὐτὸ περίπου συμπέρασμα ἐφῆθα καὶ ὁ *Féré* δι' ἄλλων σπουδῶν (*Féré, sensation et mouvement, 75.*)

Ἡ τοιαύτη θαυμασία ἐπίδρασις τοῦ ρεύματος ἐν τῷ ζωϊκῷ ὅσον καὶ τῷ παγκοσμίῳ μαγνητισμῷ εἶνε τῷ ὄντι, ὡς βλέπει τις, ζήτημα ἀξιώτατον σπουδῆς.

Ἐνταῦθα μᾶς υπενθυμίζεται ἡ ἀκόλουθος σχετικὴ περικοπὴ τοῦ *Camille Flammarion*.

«Ἀπολύτως εἰπεῖν τὸ ἵσχυρόν δὲν ὑπάρχει. Λάβωμεν μεταξὺ τῶν χειρῶν μας μίαν σφαῖραν ἐκ σιδήρου. Ἡ σφαῖρα αὕτη σύγκεται ἐκ μορίων ἀοράτων ἅτινα δὲν ἐφά-

πονται πρὸς ἀλλήλα καὶ ἄτινα ἀποτελοῦνται ἐπίσης ἐξ ἀτόμων μὴ συνεχόμενων. Ἡ συνέχεια ἦν φαίνεται ὅτι ἔχει ἢ ἐπιφάνεια ταύτης καὶ ἢ φαινομενικὴ στερεότης εἶνε λοιπὸν καθαρά ἀπάται. Δι' ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν ἀναλύσει τὴν ἐσωτερικὴν αὐτὴν ὑφὴν εἶνε στρόβιλος σκνιπῶν ὑπενθυμίζων ἐκείνας αἰτίνες στρέφονται ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ θερους. . .

Ὅλα αὐτὰ τὰ μόρια, ὅλα αὐτὰ τὰ ἄτομα διατελοῦσιν ἐν διηνεκεῖ κινήσει ὅπως οἱ κόσμοι εἰς τὸ διάστημα καὶ ἢ ὑφὴ τῶν σωμάτων εἶνε διωργανωμένη διὰ δυνάμεως ἀοράτου. Ἐν τῷ ὑδρογόνῳ εἰς θερμοκρασίαν καὶ πίεσιν συνήθη ἕκαστον μόριον εἶνε ἐφωδιασμένον ὑπὸ μιάς ταχύτητος μεταδοτικῆς, δοντικῆς, κυκλοφορικῆς 2 κιλόμετρον εἰς ἕκαστον δευτερόλεπτον τῆς ὥρας.

Πᾶν σῶμα ὀργανικὸν ἢ ἀνόργανον, ἀήρ, ὕδωρ, φυτὸν, ζῶον, ἄνθρωπος, εἶνε οὕτως ἐσχηματισμένον ἐκ μορίων ἐν κινήσει.

Τὸ ἴδιον σῶμα ἡμῶν δὲν εἶνε στερεώτερον ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἕκαστον αἰμοσφαίριον ἡμῶν εἶνε ὀλόκληρος κόσμος, ἀνευ παύσεως οὔτε διακοπῆς, εἰς τὰς ἀρτηρίας ἡμῶν, εἰς τὰς φλέβας μας, εἰς τὴν σάρκα καὶ μας εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας, τὸ πᾶν κυκλοφοροεῖ, τὸ πᾶν βαδίζει, τὸ πᾶν ἀνακινεῖται ἐντὸς ἐνὸς ζωϊκοῦ στρόβιλου τόσῳ ταχέως ὅσον καὶ ὁ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Μόριον πρὸς μόριον, ὁ ἐγκέφαλος ἡμῶν, τὸ κρανίον μας, οἱ ὀφθαλμοί μας, τὰ νεῦρα μας, ἢ σὰρξ ἡμῶν ὀλόκληρος ἀνανεοῦται ἀπαύστως καὶ τόσῳ ταχέως ὥστε ἐντὸς τινῶν μηνῶν τὸ σῶμα μας ἀλλάσσει ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἐπιπλασάτέ ποτε τεμάχιον σιδήρου εἰς δελόνην μαγνητισμένην, ἐλευθέρως κρεμαμένην; Τὴ θαυμάσιον θέαμα αὐτὴ ἢ κινητικότης, αὐτοὶ οἱ παλμοί, αὐταὶ αἱ δονήσεις, αὐτὴ ἢ ἐξέγερσις τῆς βελόνης ὑπὸ τὴν ἐπίρροισιν ἐνὸς ἀντικειμένου κατὰ τὸ φαινόμενον ἀδρανούς καὶ ὄπερ δρᾷ ἐπ' αὐτῆς ἐξ ἀποστάσεως!

Παρατηροῦμεν μίαν ναυτικὴν πηξίδα εἰς τὸ βάθος ὑπογείου τινὸς κεκλεισμένου ἐρμητικῶς: τάγμα τι διέρχεται ἐπὶ δρόμου γειτονικοῦ καὶ ἢ πηξὶς συνταράσσεται, ἐπιρραυζομένη ἐξ ἀποστάσεως ὑπὸ τῶν χαλυβδίων λοχῶν.

Ἐν βόρειον ὁσεας ἀνάπτει εἰς τὴν Σουηδίαν; ἢ πηξὶς τὸ αἰσθάνεται ἐν Παρισίοις.

Τὴ λέγω; αἱ κυμάνσεις τῆς μαγνητισμένης βελόνης εἶνε ἐν σχέσει καὶ μετὰ τὰς ἡλιακὰς κηλίδας καὶ ἐκκρήξεις. Ἡ νέα φυσικὴ εἶνε ἢ προκλήρις τοῦ ἀοράτου Σύμπαντος. (Camille Flammarion, *Étoiles et Atones*).

Ν. ΚΑΛΛΙΚΟΥΝΗΣ
ἰατρός

ΤΟ ΚΟΣΜΗΜΑ

Ἡ το μία ἐκ τῶν θελκτικῶν καὶ ὠραίων ἐκείνων νεανίδων, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται κατὰ πλάνην τῆς εἰμαρμένης, ἐντὸς οἰκογενείας ὑπαλλήλων. Δὲν εἶχει προῖκ δὲν εἶχεν ἐλπίδας, κανένα,

μέσον ὅπως γίνῃ γνωστὴ, ἀγαπιθῆ καὶ ἐπὶ τέλος γίνῃ σύζυγος ἀνδρὸς πλουσίου καὶ διακεκριμένου, ὡς ἐκ τούτου ἐνυμφεύθη μικρὸν τινα ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ἦτο ἀφελὴς μὴ δυναμένη νὰ στολίζηται, ἀλλὰ δυστυχὴς ὡς ξεπεσμένη: διότι αἱ γυναῖκες δὲν διακρίνονται οὔτε ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν, οὔτε ἐκ τῆς καταγωγῆς τῶν, ἢ ὠραιότητος τῆς, ἢ χάριος τῶν, τὰ θέληγτρα τῶν, χρησιμεῖουσιν ὡς καταγωγὴ καὶ ὡς οἰκογένεια ἢ φυσικὴ τῶν λεπτότης, ἢ ἐνστικτος τῶν κομψότης, ἢ εὐκαμψία τοῦ πνεύματος τῶν εἶνε ἢ μόνον τῶν ἱεραρχία, ἦτις κάμνει τὰς κόρας τοῦ λαοῦ ἐφαμίλλους τῶν μεγάλων κυριῶν.

Ἐπέφερον ἀδιακόπως αἰσθανομένη αὐτὴν ὡς γεννηθεῖσαν δι' ὅλας τὰς λεπτότητας καὶ δι' ὅλας τὰς πολυτελείας. Ἐπέφερον διὰ τὴν πτωχείαν τοῦ οἴκου τῆς, τὴν ἀθλιότητα τῶν τοίχων τοῦ, διὰ τὰς μεταχειρισμένας καρέκλας τῆς, διὰ τὴν ἀσχημίαν τῶν ὑφασμάτων τῶν. Ὅλα τὰ πράγματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα μίᾳ ἄλλῃ γυνὴ τῆς τάξεως τῆς σχεδὸν δὲν θὰ τὰ παρετήρει, τὴν ἐδασάνιζον καὶ τὴν ἐκάμνον νὰ ἀγανακτῆ. Ἡ θεὰ τῆς μικρᾶς ἐκ Βρετάνης ὑπηρετρία τῆς, ἦτις ὑπηρετεῖ τὸ πτωχικὸν τῆς ἀνεπὸλοι εἰς αὐτὴν πόθους καὶ ὄνειρα ἀπωλεσθέντα. Ὁνειροπῶλοι σιωπηροὺς ἀντιθαλάμους, στολισμένους μετὰ καταπετάσματα ἀπὸ ἀνατολικούς τάπτας, φωτιζομένους μετὰ μεγάλους πολυαιλέους ἐξ ὀρυγάλου, καὶ δύο ὑψηλοῦς θαλαμηπόλους μετὰ βραχὺ πανταλόνιον κοιμωμένους ἐπὶ ἀναπαυτικῶν καθεδρῶν, ἀποκοιμωμένους πλέον ἐκ τῆς βαρείας θερμότητος τῶν θερμαστῶν. Ὁνειροπῶλοι μεγάλας αἰθούσας στολισμένας μετὰ ἀρχαῖα μεταξωτά, μετὰ ἐπιπλα λεπτὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ ἦνε τοποθετημένα ἀνεκτίμητα μικρὰ κομψοτεχνήματα καὶ κομψὰς αἰθούσας αἰτίνες νὰ εὐωδιάζωσι, καμομένας εἰς αἰτίνες διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς πέμπτης ὥρας, τῶν στενοτέρων φίλων, τῶν ἀνδρῶν τῶν γνωστοτέρων καὶ τῶν πλέον ἐκτιμωμένων, τῶν ὁποίων ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐπισύρωσι τὴν προσοχὴν.

Ὅταν ἐκάθητο νὰ γευματίσῃ, ἐμπροσθεν τῆς στοργικῆς τραπέζης τῆς τῆς κεκαλυμμένης μετὰ τραπεζομάνδυλον τριῶν ἡμερῶν, ἀπέναντι τοῦ συζύγου τῆς ὅστις ἐξεδέκαζε τὸ δοχεῖον τοῦ ζωμοῦ καὶ ἀνέκραζον μετὰ ὕφος κατευχριστήριον «ὦ τὸν ὠραῖον ζωμόν! δὲν γνωρίζω οὐδὲν τούτου ὠραιότερον» ὄνειροπῶλοι δειπνα ἐκλεκτά, μετὰ ἀποστίδοντα ἀσημικά, ἐστιατόρια μετὰ τοὺς τοίχους κεκαλυμμένους ἀπὸ τάπτας, ὄνειροπῶλοι φαγητὰ ἐκτακτὰ προσφερόμενα ἐντὸς θαυμασίων ἐξ ἀργύρου σκευῶν, ἐνῶ θὰ τῆς ἐψυθύριζον φιλοφρονήσεις καὶ θὰ τὰς ἤκουε μετὰ μειδίαμα σφιγγὸς ἐνῶ θὰ ἐξηκολούθη νὰ τρώγῃ.

Δὲν εἶχε τίποτε, οὔτε ἐνδυμασίας οὔτε κοσμήματα. Καὶ δὲν ἠγάπα παρὰ ταῦτα μόνον εἰς τὸν κόσμον, ἠσθάνετο αὐτὴν γεννηθεῖσαν διὰ ταῦτα. Πόσον ἐπεθύμει νὰ ἀρέσκη, νὰ ἦνε ἐπιθημητὴ καὶ νὰ ἐκζητῆται πανταχοῦ.

Εἶχε μίαν φίλιν πλουσίαν, μίαν συμμα-

θήτριαν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἤθελε νὰ πηγαίνῃ νὰ ἐπισκέπτεται, τόσον ὑπέφερον ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς καὶ ἐκλαίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἡμέρας, ἀπὸ θλίψιν, ἀπὸ πείσμα, ἀπὸ ἀπελλιπίαν καὶ ἀπὸ στενοχωρίαν.

✱

Μίαν ἐσπέραν ὁ σύζυγος τῆς εἰσῆλθε μετὰ ὕφος ὑπερήφανον καὶ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πλατῦ φάκελλον.

— Ἴδου τῷ λέγει πρᾶγμα τι δι' ἐσέ.

Ἐξέσχισε ζωηρῶς τὸν φάκελλον καὶ ἐξήγαγε πρόσκλησιν τυπωμένην, ἢ ὁποῖα ἐγραφε τὰ ἐξῆς.

«Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ ἢ κυρία Ραμπονὸ παρακαλοῦσι τὸν Κόν καὶ τὴν Καν Λοαζούλ νὰ τῆς κάμνωσι τὴν τιμὴν νὰ διέλθωσι τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης 18 Ἰανουαρίου παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ὑπουργείου».

Ἀντὶ νὰ ἐνθουσιασθῆ ὡς ἤλιπεν ὁ σύζυγος, ἐβόησε μετὰ πείσμα τὴν πρόσκλησιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ψιθυρίζουσα.

— Τὶ θέλεις νὰ τὴν κάμω;

— Ἄλλ' ἀγαπητὴ μου ἐνόμιζον ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆς. Δὲν ἐξέρχεται σχεδὸν ποτε καὶ εἶνε μίᾳ ὥρα εὐκαρία αὐτῆ. Μὲ πολλοὺς κόπους κατόρθωσα νὰ τὴν ἐπιτύχω. Θέλει ὅλος ὁ κόσμος νὰ ὑπάγῃ, ζητοῦν πολλοὶ πρόσκλησεις καὶ δὲν διδοῦσι πολλὰς εἰς τοὺς ὑπαλλήλους. Θὰ ἴδῃς ἐκεῖ ὅλον τὸν ἐπίσημον κόσμον.

Τὸν παρετήρησε μετὰ ἐξωργισμένους ὀφθαλμούς καὶ ἀνέκραξε μετ' ἀνυπομονῆς.

— Τὶ θέλεις νὰ βάλλω εἰς τοὺς ὄμους μου διὰ νὰ ὑπάγω;

Δὲν τὸ σκεθῆν' ἐπιθύρισε.

— Τὴν ἐσθῆτα ποῦ πηγαίνεις εἰς τὸ θέατρον. Μοῦ φαίνεται ποῦ καλῆ.

Ἐσιώπησε, ἐκπληκτος, ἐκστατικὸς βλέπων ὅτι ἢ σύζυγος τοῦ ἐκλαίει. Δύο χονδρὰ δάκρυα κατῆρχοντο βραδέως ἀπὸ τῶν γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πρὸς τὰς γωνίας τοῦ στόματος. Ἐτραύλιζεν.

— Τὶ ἔχεις; Τὶ ἔχεις;

Ἄλλὰ μετὰ βεβιασμένην προσπάθειαν ἐνὶ κνιστῇ τὴν θλίψιν τῆς καὶ τῷ ἀπῆντησε μετὰ φωνὴν ἠρεμον, σπογγίζουσα τὰς ὑγρανθείσας παρειὰς τῆς.

— Τίποτε. Μόνον δὲν ἔχω ἐνδυμασίαν καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναμαι νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην. Δόσε τὴν πρόσκλησιν μας εἰς τίνα συνάδελφον σου τοῦ ὁποῖου ἢ γυνὴ θὰ ἦνε πλέον ἐμοῦ ἐφωδιασμένη».

Τὴν ἐλυπήθη. Ἐπανέλαβε.

— Ἄς ἴδομεν, Ματθέλδη. Πόσον θὰ κοστίσῃ μία εὐπρεπὴς ἐνδυμασία, ἢ ὁποῖα θὰ δύναται νὰ σοῦ χρησιμεύῃ καὶ διὰ ἄλλας ἀκόμη περιστάσεις, πρᾶγμα τι λίαν ἀπλοῦν.

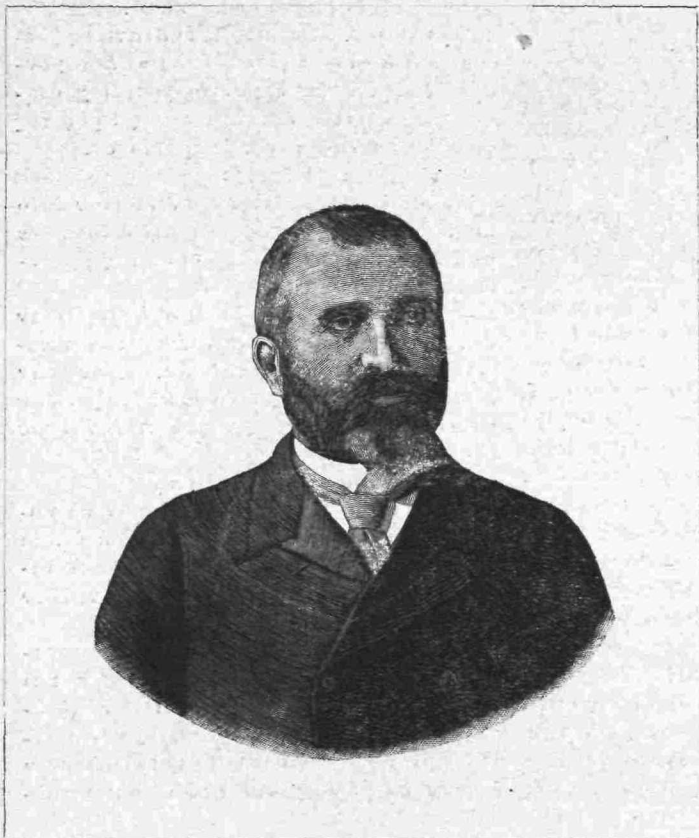
Ἐσκέθη ἐπὶ τίνα δευτερόλεπτα καταστρόνουσα τοὺς λογαριασμούς τῆς καὶ σκεπτομένη συγχρόνως τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἢ δύνατο νὰ ζητήσῃ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ μίαν ἄμεσον ἀρνησίαν καὶ ἐκφώνησιν ἀγριον ἐκ μέρους τοῦ οἰκονόμου ὑπαλλήλου.

Ἐπὶ τέλος ἀπῆντησε δειλιῶς.

— Δὲν γνωρίζω ἀκριδῶς, ἀλλὰ μοῦ φαί

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΖΑΦΦΙΝΟΣ
(ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐνταῦθα Καθολικῶν).

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ
(ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡμέτερος πρεσβευτής).

Ο ΑΡΧΙΑΤΡΟΣ Β. ΟΡΣΤΑΙΝ
(ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του ὡς μέλους τῆς Λεοπόλδου Καρολινικῆς Ἀκαδημίας)

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ (Ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμήρου — Ἀντίγραφον τῆς εἰκόνοστοῦ Λεβύ).

νεται ὅτι μὲ 400 φράγκα θὰ ἰδυνάμην νὰ τὴν κατασκευάσω.

Ἐχρίσεν ὀλίγον διότι ἀποταμίευσεν ἀκριβῶς τὸ ποσὸν τοῦτο διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἓν ὄπλον ὅπως πηγαίη εἰς τὸ κυνύγιον τὸ προσεχὲς θέρος μὲ μερικοὺς φίλους οἱ ὅποιοι ἐπήγαινον κατὰ τὰς κυριακάς νὰ κηνυγῆσουν κορυθαλλοὺς.

Ἐν τούτοις τῇ εἶπε :

— Δεκτόν, σοὶ δίδω τετρακόσια φράγκα. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ ἔχῃς μίαν ὥραϊαν ἐσθῆτα.

✱

Ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἐπλησίαζε καὶ ἡ Κα Λοαζέλ ἐφαίνετο μελοχολικῆ, ἀνήσυχος, στενοχωρημένη. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο ἐτοίμη ἐν τούτοις. Ὁ σύζυγος τῆς τῇ λέγει μίαν ἐσπέραν.

— Τί ἔχεις; Εἶπέ μου, εἶσαι πολὺ ἰδιότροπος πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

Τῷ ἀπεκρίθη :

— Μὲ στενοχωρεῖ ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι δὲν ἔχω ἓνα κόσμημα, οὔτε μία πέτρα νὰ φορέσω· θὰ ἔχω τὸ ὕφος πτωχόν. Καλλίτερον σχεδὸν ἐπεθύμουν νὰ μὴ ὑπάγω εἰς αὐτὴν τὴν ἐσπερίδα.

Τῇ ἀπάντησε :

— Νὰ βάλῃς ἀνθὴ φυσικά. Πηγαίνουν πολὺ διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Μὲ δέκα φράγκα θὰ ἔχῃς δύο ἢ τρία θαυμάσια τριαντάφυλλα.

Ἄν ἰδυνήθῃ νὰ τὴν πείσῃ.

— Δὲν γνωρίζω ἐξευτελιστικότερον ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχη τις τὸ ὕφος πτωχόν ἐν τῷ μέσῳ πλουσίων γυναικῶν.

Ὁ σύζυγος τῆς ἀνέκραξε :

— Εἶσαι ἀνόητη! Πήγαινε νὰ εὔρῃς τὴν φίλιν σου Καν Φορεστιέρ καὶ ζήτησε τῆς νὰ σὲ δανείσῃ κόσμημα τι εἶσαι πολὺ συνδεδεμένη μετ' αὐτῆς.

Ἐρριξε κραυγὴν χαρᾶς.

— Εἶνε ἀληθὲς καὶ οὐδόλως ἐσκέφθην τοῦτο.

Τὴν ἐπαύριον μετέβη εἰς τῆς φίλης τῆς καὶ τῇ διηγήθη τὴν στενοχωρίαν τῆς.

Ἡ Κα Φορεστιέρ ἐπορεύθη καὶ τῆς ἔφερε εὐρὺ κιβώτιον τὸ ἦνοιξε καὶ λέγει πρὸς τὴν Κα Λοαζέλ :

— Ἐκλεξοὺ ἀγαπητῇ μου

Αὕτη εἶδε κατ' ἀρχὰς βραχιόλια, ἔπειτα ἓν περιλαίμιον ἐκ μαργαριτῶν, ἔπειτα ἓνα σταυρὸν τέχνης Βενετικῆς ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων θαυμασίας ἐργασίας. Ἐδοκίμασε τὰ κοσμήματα πρὸ τοῦ κατόπτρου, ἀμφέβαλλε, δὲν ἰδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ, νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ, νὰ τὰ ἀποδώσῃ. Ἠρώτα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν :

— Δὲν ἔχεις πλέον ἄλλα;

— Μάλιστα, εἰρένησον δὲν γνωρίζω ποῖον δύναται νὰ σοὶ ἀρέσκῃ.

Αἰφνης ἀνεκάλυψε ἐντὸς κυτίου ἐκ μαῦξρου μεταξωτοῦ, λαμπρὸν περιλαίμιον ἐξ ἀδαμάντων, ἡ καρδιά τῆς ἤρχισε νὰ πάλῃ ἀπὸ ὑπέρομετρον, ἐπιθυμίαν. Ὅταν τὸ ἔλαβε εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἔτρεμον αὐταί. Τὸ ἐκρέμασεν περίξ τοῦ λαιμοῦ τῆς καὶ ἔμεινε ἐν ἐκτάσει πρὸ ἑαυτῆς.

Ἐπειτα τῆς τὸ ἐζήτησε δειλῶς, πλήρης ἀμηχανίας.

— Δύνασαι νὰ μοὶ δανείσῃς αὐτό; Τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό.

— Βεβαίως. Λάβε το.

Ἐρόφηθη εἰς τὸν λαιμὸν τῆς φίλης τῆς, τὴν ἠσπάσθη παραφῶρος, ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως μετὰ τοῦ θησαυροῦ τῆς.

✱

Ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἐξῆθεσε. Ἡ Κα Λοαζέλ ἐθριάμβευσε.

Ἦτο ἡ ὠραιότερα ὄλων, κομψή, εὐχαρῖς μειδιῶσα καὶ τρελλή ἀπὸ χαρᾶν. Ὅλοι οἱ ἄνδρες τὴν παρετήρουν, ἠρώτων τὸ ὄνομα τῆς, ἐζάτουν νὰ παρουσιασθῶσι πρὸς αὐτήν. Ὅλοι οἱ ἰδιαιτέροι γραμματεῖς τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ ὑπουργοῦ ἐπεθύμουν νὰ χορεύσωσι μετ' αὐτῆς. Ὁ ὑπουργὸς τὴν παρετήρησε.

Ἐχώρησε μετὰ μέθης, μὲ παραφορὰν, μεθυσμένη ἀπὸ εὐχαριστίων, μὴ σκεπτομένη πλέον τίποτε, ἐν τῷ θριάμβῳ τῆς καλλονῆς τῆς, ἐν τῇ δόξῃ τῆς ἐπιτυχίας τῆς, ἐντὸς εἰδους νεφῶν ἐπιτυχίας, τὰ ὅποια ἠγεῖροντο ἐξ ὄλων τούτων τῶν σημείων τοῦ σεβασμοῦ, ἐξ ὄλων τούτων τῶν θαυμασμῶν, ἐξ ὄλων τῶν ὄνειροπωληθειῶν ἐπιθυμιῶν, ἐκ τῆς νίκης ταύτης τῆς τὸσον τελείας καὶ γλυκείας εἰς τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν.

Ἀνεχώρησε περὶ τὴν τετάρτην πρωΐν ὄραν. Ὁ σύζυγος τῆς ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐκοιμάτο ἐντὸς μιᾶς ἐρήμου μικρᾶς αἰθούσης, μὲ τρεῖς ἄλλους κυρίους τῶν ὁποίων αἱ σύζυγοι ἐδιασκεδάζον πολὺ.

Τῇ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ ἐπανωφόριον τὸ ὁποῖον εἶχε διὰ τὴν ἐξοδὸν, πενιχρὸν ἐνδυμα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τοῦ ὁποίου ἡ πτωχεῖα δὲν ἐταίριαζε μὲ τὴν κομψότητα τῆς ἐνδυμασίας τοῦ χοροῦ. Τὸ ἠσθάνθη καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἐσπευσμένως διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῇ παρὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν αἱ ὁποῖαι περιεσφίγοντο ἐντὸς πλουσίων γουναρικῶν.

— Περήμενε λοιπόν, θὰ κρυολογήσῃς ἔξω. Πηγαίνω νὰ φωνάξω ἓν ὄχημα.

Ἄλλ' αὕτη δὲν τὸν ἤκουσε καὶ κατήρχετο ταχέως τὴν κλίμακα. Ὅτε εὐρέθησαν εἰς τὴν ὁδόν, δὲν εὗρον ὄχημα καὶ ἤρχισαν νὰ ζητῶσι, καλοῦντες τοὺς ἀμαξιάτας οὓς μακρόθεν ἐβλεπον νὰ διέρχωνται. Κατήρχοντο πρὸς τὸν Σηκουάναν ἀπληλπισμένοι, τρέχοντες ἐκ τοῦ ψύχους. Ἐπὶ τέλους εὗρον ἓν ἐκ τῶν πεπαλαιωμένων ἐκείνων νυκτερινῶν σχημάτων, τὰ ὅποια δὲν βλέπει τις ἐν Παρισίοις ἢ τὰς νύκτας, ὡς νὰ αἰσχύωνται διὰ τὴν ἀθλιότητα τῶν νὰ ἐξέλθωσι τὴν ἡμέραν.

Τοὺς ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας τῶν, εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαρτύρων οἰκημάτων καὶ ἀνῆλθον μεταγχολικῶς εἰς τοῦτο. Ἐτελεῖωσε δι' αὐτὴν, αὐτὸς δὲ ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἐπρεπεν εἰς τὰς δέκα νὰ ἦνε εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Ἀπέβαλλε τὸ ἐπανωφόριον δι' οὗ εἶχε περιτυλίξει τοὺς ὤμους τῆς, ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἴδῃ ἑαυτὴν ἀκόμη μίαν φορὰν ἐν τῇ δόξῃ τῆς. Ἄλλ' αἰφνης ἔρριξε κραυγὴν. Δὲν εἶχε πλέον τὸ περιδαιρεὸν περίξ τοῦ λαιμοῦ τῆς.

Ὁ σύζυγος τῆς σχεδὸν ἐκδεδυμένος ἦδη, ἠρώτησε!

— Τί ἐπαθε;

Ἐστρεψε πρὸς αὐτὸν ὡς παράφρων :

— Ἐχω... ἔχω... δὲν ἔχω πλέον τὸ περιδαιρεὸν τῆς Κα Φορεστιέρ.

Ἀνετινάχθη οὕτως.

— Τί;... πῶς; Εἶνε δυνατόν τοῦτο;

Καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναζητῶσιν εἰς τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος τῆς, εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ἐπανωφορίου τῆς, εἰς τὰς τσέπας, πανταχοῦ. Δὲν τὸ ἀνεύρισκον. Τὴν ἠρώτησε.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι τὸ εἶχες ἀκόμη, ὅταν ἀνεχώρησες ἐκ τοῦ χοροῦ;

— Μάλιστα τὸ ἤγγισα ἐντὸς τῆς ἱματιοθήκης τοῦ ὑπουργείου.

— Ἄλλ' ἂν το ἔχανες εἰς τὴν ὁδὸν θὰ τὸ ἠκούσαμεν ὅταν ἐπιπτε. Θα σοῦ ἔπεσεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

— Πιθανόν. Ἐλείρες τὸν ἀριθμὸν;

— Ὅχι. ἐσὺ δὲν τὸν παρετήρησες;

Παρετήρουν ἀλλήλους κατάπληκτοι. Ἐπὶ τέλους ὁ Λοαζέλ ἐνεδύθη.

— Πηγαίνω, λέγει, νὰ παρατηρήσω ὄλην τὴν ἀπόστασιν τὴν ὁποῖαν ἐκάμαμεν περὶ, διὰ νὰ ἴδω μήπως τὸ ἀνείρω. Ἐξῆλθε. Ἐμενε μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἐσπερίδος χωρὶς νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ κατακλιθῇ, καταβεβλημένη ἐπὶ μιᾶς καθέκλας χωρὶς ζῶν, χωρὶς σκέψιν.

Ὁ σύζυγος τῆς ἐπανῆλθε περὶ τὴν ἐδδομὴν πρωΐν ὄραν. Δὲν τὸ εἶχεν εὔρει.

Μετέβη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστynomίας, εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅπως ὑποσχεθῇ ἀμοιβὴν εἰς ὄντινα ἦθελε τὸ εὔρει, εἰς τὰς ἐταιρίας τῶν μικρῶν ἀμαξῶν, πανταχοῦ ἐπὶ τέλους ὅπου ἐλπὶς ὑπονοίας τὸν ὄθει. Αὕτη περιέμενε ὄλην τὴν ἡμέραν, ἐν τῇ αὐτῇ ἀτελειστικῇ καταστάσει ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς ταύτης καταστροφῆς.

Ὁ Λοαζέλ ἐπανῆλθε τὸ ἐσπέρας μὲ μορφὴν λυπημένην, ὠχρὰν, δὲν εἶχε τίποτε ἀνακαλύψει.

— Πρέπει, τῇ λέγει, νὰ γράψῃς εἰς τὴν φίλιν σου ὅτι ἔθραυσες ὀλίγον τὸ περιδαιρεὸν τῆς καὶ ὅτι τὸ ἔδωκες πρὸς διόρθωσιν. Τοῦτο θὰ μᾶς δώσῃ καιρὸν.

Ἐγραψε καθ' ὑπαγόρευσιν του.

✱

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἐβδομάδος, ἀπέλεσαν πᾶσαν ἐλπίδα.

Ὁ Λοαζέλ ἐγήρασε κατὰ πέντε ἔτη καὶ μίαν ἡμέραν ἀνεφώνησε :

— Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν πῶς θὰ ἀντικαταστήσωσιν αὐτὸ τὸ κόσμημα.

Ἐλαβον τὴν ἐπομένην τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε περικλείσει καὶ μετέβησαν εἰς τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔφερεν ἐντὸς οὗτος συνδουλεύθη τὰ βιβλία του.

— Δὲν τὸ ἠγόρασαν ἀπ' ἐμὲ κυρία τὸ περιδαιρεὸν τοῦτο. Μόνον τὸ κιβώτιον ἐπρομήθευσα ἐγώ.

Τότε μετέβησαν ἀπὸ χρυσοχοῦ εἰς χρυσοδόον, ζητοῦντες ἓν κόσμημα ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, συγκροτοῦντες τὰς ἀναμνήσεις τῶν, ὑποφέροντες ἀμφοτέροι ἀπὸ θλίψιν καὶ ἀγωνίαν.

Εὗρον εἰς τι κατάστημα τοῦ Παλὲ Ρογιαλ περιδαιρεὸν ἐξ ἀδαμάντων τὸ ὁποῖον τοὺς ἐφάνη καθ' ὁλοκληρίαν ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο ὃ ἐζήτησαν. Ἦτο ἀξίας τεσσαράκον-

τα χιλιάδων φράγκων. Θά τους τὸ ἐδίδεν διὰ τριάκοντα ἑξ χιλιάδας.

Παρεκάλεισαν τὸν χρυσοχόον νὰ μὴ τὸ πωλήσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Καὶ ἐκλείσαν συμφωνίαν ὅτι θά τὸ ἠγόραζον ἀντὶ τριάκοντα τεσσάρων χιλιάδων φράγκων, ἐὰν τὸ πρῶτον δὲν ἀνευρίσκετο πρὸ τοῦ τέλους Φεβρουαρίου.

Ὁ Λοαζέλ ἦτο κάτοχος περιουσίας δέκα ὀκτῶ χιλιάδων φράγκων, τὰ ὅποια εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του. Θὰ ἐδανείζετο τὰ ἐπίλοιπα.

Ἐδανείσθη, ζητῶν χίλια φράγκα παρὰ τοῦ ἐνός, πεντακόσια παρ' ἑτέρου, πέντε λουδοβίκεια ἀπ' ἐδῶ, τρία λουδοβίκεια ἀπ' ἐκεῖ. Ἐκαμε γραμμάτια, ἀνέλαβε κατασιρπητικὰς ὑποχρεώσεις, ἐδανείσθη παρὰ τοκογλύφων, παρὰ παντός εἶδους δανειστῶν. Διεκινδύνευσε τὴν ὑπόληψιν ὅλης του τῆς ζωῆς, διεκινδύνευσε τὴν ὑπογραφήν του χωρὶς νὰ γνωρίζῃ μάλιστα ἂν θὰ τὴν εἴμα καὶ κατατεθροβωμένος ἀπὸ τὰς μελλούσης ἀγωνίας, ὑπὸ τῆς φρικτῆς ἀσυλότητος ἢ ὅποια ἔμελλε νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἀπο πάσας τὰς μελλούσας φυσικὰς στερήσεις καὶ πάσας τὰς ἠθικὰς στενοχωρίας, ἐπῆγε καὶ ἐζήτησε τὸ νέον περιδέραιον καταθέτων πρὸ τοῦ γραφείου του χρυσοχόου τὸ συμφωνηθὲν ποδόν.

Ὅτε ἡ Κα Λοαζέλ τὸ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Καν Φορστιέρ αὕτη τῆ εἶπε μὲ ὕψος ψυχρὸν :

— Ὁφείλεις νὰ μὴ τὸ ἐπιστρέψῃς ἐνωρίτερον, διότι ἦτο δυνατόν νὰ εἶχον ἀνάγκην τοῦτου.

Δὲν ἤνοιξε τὴν θήκην, ἐκεῖνο δι' ὃ ἡ φίλη της μεγάλης ἐφοβεῖτο. Ἐὰν αὕτη παρετήρη τὴν ἀντικατάστασιν, τὶ ἤθελε ὑποθέσει; Τί θὰ ἔλεγε; Δὲν θὰ τὴν ἐξελάμβανεν ὡς κλέπτριαν;

✱

Ἡ Κα Λοαζέλ ἐγνώρισε τὴν φοβερὰν ζωὴν τῶν στερήσεων. Ἐλάβε τοῦτο ὡς σταθερὰν ἀπόφασιν ἄλλως τε, αἰφνιδίως, ἠρωϊκῶς. Ἐπρεπε νὰ πληρώσῃσι τὸ φρικτὸν τοῦτο χρέος. Θὰ τὸ ἐπλήρωνον. Ἀπέβαλον τὴν ὑπερέτριαν, μετώκησαν, ἐνοικίασαν ὑπὸ τὴν στέγην μίαν σοφίταν.

Ἐγνώρισε τὰς χονδροειδεῖς ἐργασίας τῆς οἰκίας, τὰς μιστὰς ἐργασίας τοῦ μαγειρίου. Ἐπλυνε τὰ σκεῦη, καταστρέφουσα τοὺς ροδίλους ὄνυχας τῶν χειρῶν της μὲ τὰ χονδρὰ πύλινα σκεῦη καὶ μὲ τὰς σιδερὰς χύτρας. Ἐπλυνε τὰ ῥυπαρὰ ἀσπρόρρουχα, τὰ ὑποκάμισα καὶ τὰς πατσασούρας, τὰ ὅποια ἐκρεμοῦσε πρὸς ἀποξήρανσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχοινοῦ, κατεδίβαζεν εἰς τὴν ὁδὸν καθ' ἐκάστην πρῶϊαν τὰς ἀκαθαρσίας καὶ ἀνεδίβαζεν ὕδωρ σταματώσα εἰς κάθε ὄροφον διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἐνδεδυμένη ὡς γυνὴ τοῦ λαοῦ μετέβαιναν εἰς τὸν ὄψωπῶν, εἰς τὸν παντοπῶν, εἰς τὸν κρεοπῶν, τὸ κοφίνιον ὑπὸ τὸν βραχίονα, συμφωνοῦσα, προσβαλλομένη, ὑπερασπίζουσα λεπτὸν πρὸς λεπτὸν τὸ ἀθλίον της χρῆμα.

Ἐπρεπε κατὰ μῆνα νὰ πληρῶνῃσι γραμμάτια, νὰ ἀνανεῶνσιν ἄλλα, νὰ τοῖς παραχωρῶσι χρόνον. Ὁ σύζυγος εἰργάζετο τὸ ἀπόγευμα νὰ ἐκκαθαρίζῃ τοὺς λογα-

ριασμοὺς ἐμπόρου τινος καὶ τὴν νύκτα συχνάκις ἀντέγραφε πρὸς εἴκοσι καὶ πέντε λεπτὰ τὴν δελίδα.

Καὶ ἡ ζωὴ αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη. Εἰς τὸ τέλος τῶν δέκα ἐτῶν εἶχον ἀποδώσει ὅλα μὲ τοὺς ὑπερμέτρους τόκους τῆς τοκογλυφίας καὶ μὲ τὴν ἐπισώρευσιν τόκων ὑπερῆμερίας.

Ἡ Κα Λοαζέλ ἐφαίνετο ἡδὴ γραῖα. Ἐγινε ὡς αἱ πτωχαὶ νοικοκυραὶ, ἰσχυρὰ, τραχεῖα καὶ σκληρὰ. Ἀτάκτως κτενισμένη, τὰ ἐσώφουστανα αὐτῆς φέρουσα ἀναποδα, μὲ τὰς χεῖρας ἐρυθρὰς, ὠμίλει μεγαλοφῶνως καὶ ἐκκαθάριζε τὰ πατώματα. Ἄλλ' ἐνίστε, ὅτε ὁ σύζυγός της ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον ἐκάθητο πλῆσιον τοῦ παραθύρου καὶ ἐσκέπτετο τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἐκείνην ἐσπέραν, ἐκείνον τὸν χορὸν κατὰ τὸν ὅποιον ὑπῆρξε τόσον ὠραία καὶ ἐφημίσθη τόσον.

Τὶ ἤθελε συμβῆ ἂν δὲν ἔχανε τὸ κόσμημα ἐκεῖνο; Τίς γνωρίζει; Τίς γνωρίζει; Πόσον ἡ ζωὴ εἶνε περιεργος, εὐμετάδελτος. Πῶς μικρὸν τί πρᾶγμα δύναται νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἀπωλεσθῶμεν ἢ νὰ ἀνυψοθῶμεν.

✱

Μίαν Κυριακὴν καθ' ἣν μετέβη νὰ κάμῃ ἕνα γύρον εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀπὸ τὰς ἐργασίας τῆς ἐβδομάδος, παρετήρησεν αἰφνης κυρίαν τινα, ἥτις περιεπάτει μεθ' ἐνός παιδίου. Ἦτο ἡ Κα Φορστιέρ, πάντοτε ἰδία, πάντοτε ὠραία, πάντοτε θακτικῆ.

Ἡ Κα Λοαζέλ ἠσθάνθη ἑαυτὴν συκινθεῖσαν. Νὰ τῆς ὠμιλήσῃ; Τώρα μάλιστα ὅτε εἶχον ἀποπληρώσῃ, θὰ τῆ ὠμολόγη τὰ πάντα. Διατί ὄχι;

Ἐπλῆσιασε.

— Καλὴν ἡμέραν Ἰωάννα.

Ἡ ἄλλη δὲν τὴν ἀνεγνώρισε, ἐξεπλάγη ἀκούσασα νὰ καλεῖται τόσον οἰκειῶς παρὰ μίᾳς κακοενδεδυμένης. Ἐψιθύρισε.

— Ἀλλὰ... κυρία. Δὲν σὰς γνωρίζω, ἴδως ἀπατάσθε.

— Ὅχι ἦμαί ἡ Μαθίλδη Λοαζέλ.

Ἡ φίλη της ἔρρηξε κραυγὴν.

— ὦ! πτωχή μου Μαθίλδη πῶς ἦλαξες;

— Μάλιστα, διπλῶν ἡμέρας σκληρὰς, ἀφ' ὅπου δὲν δὲ εἶδον καὶ πολλὰς στερήσεις καὶ ὅλα ταῦτα ἑξ αἰτίας σου.

— Ἐξ αἰτίας μου; Πῶς τοῦτο;

— Ἐνθυμεῖσθαί καλῶς τὸ ἀδαμάντινον περιδέραιον τὸ ὅποιον μοῦ ἐδάνεισες διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορὸν τοῦ ὑπουργείου.

— Μάλιστα καὶ λοιπὸν;

— Καὶ λοιπὸν τὸ ἀπώλεσα.

— Πῶς, ἀφοῦ μοῦ τὸ ἀπέδωσας.

— Σοὶ ἀπέδωσα ἕτερον παρόμοιον μὲ ἐκεῖνο. Καὶ ἰδοὺ δέκα ἔτη ὅπου τὸ ξεπληρόνομεν. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἦτο τοῦτο εὐκολον δι' ἡμᾶς οἱ ὅποιοι δὲν εἶχομεν τίποτε. Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσεν καὶ εἶμαί κατευχαριστημένη.

Ἡ καρία Φορστιέρ ἐστῆθη.

— Λέγεις ὅτι ἠγόραδες ἕν περιδέραιον ἐξ ἀδαμάντων διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃς τὸ ἰδικόν μου;

— Μάλιστα. Δὲν τὸ παρετήρησας κἄν; Ἦσαν ὅμοιοι οἱ ἀδάμαντες. Ἐμεῖδιά ἀπὸ ὑπερῆφάνειαν καὶ χαρὰν.

— ὦ! πτωχή μου Μαθίλδη, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου ἦτο ψεύτικον. ἤρριξε τὸ περισσότερον πεντακόσια φράγκα...

(Κατὰ τὸν Guy de Maupassant).

N. M. Γ.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΩΝ

Γνωστὸν εἶναι βεβαίως ὅτι πᾶς ἄνθρωπος κέκτηται ἀντιπαθείας τινὰς ὡς πρὸς ἕν ἢ ἕτερον ὄν, ἢ καὶ ἀντικείμενον· πλὴν ὅμως ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι κατεῖομενοι ὑπὸ ἐμφύτου, οὕτως εἶπεν, ἀποστροφῆς πρὸς τινὰ ἀντικείμενα, καὶ μάλιστα καταλαμβάνομενοι ὑπὸ φοβεροῦ δέους εἰ καὶ σπασμῶν ἐπὶ τῆ ἐφημερίᾳ θεᾶ τοῦτου.

Ἐγνώρισα ποτὲ τὸν θεῖον φίλου μου τινος ὅστις ἐπὶ τῆ θεᾶ ὠρίμου ἢ ἀώρου βροδακίμου καταλαμβάνετο ὑπὸ φόβου, καὶ θρόμβοι ψυχροῦ ὕδατος περιέστρεφον τὸ ἀμέσως ὄχρον καθιστάμενον μέτωπόν του· ἐὰν δὲ ἀκούσῃσι ἤπιετο τοῦτου καταλαμβάνετο ὑπὸ ἀνατριχιάσεων καὶ παραυτίκα ἐλειποθύμει.

Οἱ ἱστορικοὶ πρὸς τοῦτους ἀναφέρουσι πλείστα τοιαῦτα παραδόξα. Ὁ φιλόσοφος Χρῆσικπος τοσαῦτον ἀπεστρέφετο τὰς ὑποκλήσεις ὥστε, ἀπίστευτον εἶπεν, χαιρετώμενος ἔπιπτε. Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἐρρίγει ἐπὶ τῆ ὕψει καρδάμου. Ὁ Κάρολος IB' ἔτρεμε διερχόμενος ποταμὸν.

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὰ (1) ἀναφέρει ὅτι ἰδίως ὁμομασιν εἶδεν εὐπατρίδην τινὰ Σικῶτον κλαίοντα ὅτε ἐβλεπεν ἔγγελον, καὶ διοικητὴν τινα συντάγματος περιπλίνοντα εἰς σπασμούς ἐπὶ τῆ ἀπλῆ θεᾶ ὤων, ἐνῶ τούναντιόν ὁ γραμματεὺς τοῦ Φραγκίσκου πρώτου Δουχὲν εἶχεν ἄρθρον ἐκ τῆς βίνος αἰμοραγίαν ὀσφραϊνόμενος αὐτά. Ἐτερός τις ἰππότης Γάλλος ἐπύρρεσεν ἅμα βλέπων ἢ ὀσφραϊνόμενος ἰχθύϊν. Ὁ περιφῆμος μαθηματικὸς Κάρδεν ἔτρεμε τὰ ὠά. Ἀλλὰ τὸ ἀξιοσημείωτον πάντων εἶναι τὸ ἐξῆς ὅπερ ἀναφέρει ὁ Σαμουὴλ Πελλίσιος. Κυρία τις ἠσθάνετο ἰσχυρὸν πόνον ὅτε ὠμίλου περι ποδῶν ἢ περι ἄλλων ἀντικειμένων ἐχόντων σχέσιν πρὸς αὐτοὺς οἶον ὑποδημάτων, περικνημίδων κτλ. παρευθὺς δὲ σχεδὸν ὁ πόνος ἔπαυεν ὅταν ὠμίλου περι κεφαλῆς ἢ περι σγαιτικῶν αὐτῆς δηλ. κόμης, πύλου κτλ.

Ὁ Βερρίκος γ' ὑπὸ τοσαύτης πρὸς τὰς γαλᾶς κατεῖχετο ἀντιπαθείας, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ μείνῃ ποτὲ μόνος ἐν ᾧ δωματίῳ ὑπῆρχε κατὰ τύχην γαλῆ· ὑπὸ τῆς αὐτῆς δὲ ἀντιπαθείας κατεῖχετο καὶ ὁ Δουξ Σχομδέργης, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἀξιοματικὸς ἀρχοῦντως γενναῖος καὶ εἰς ἄκρον ἀποφασιατικὸς, ὅστις ὅμως ἀδύνατον ἦτο νὰ περιμείνῃ ποτικὸν μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χειρας.

Πρὸ ἐτῶν δὲ παρόμοιον τι συνέβη καὶ ἐν Ἀθήναις, οὗ τυχαίως ἐγενόμην αὐτόπτης.

Ἡ... γνωστὴ τῆς πόλεως μας δέσποινα τοσαῦτον ἐτρόμαξε ἐπὶ τῆ θεᾶ ἀκανθοχεῖρου ἔρποντος ἐκεῖ που παρὰ τὸν ἀνακτορικὸν κήπον, ὥστε ὄλιγου δεῖν ἀπέθνησκε ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας.

Γ. ΑΣΠ...

(1) Ὁ περιφῆμος διὰ τῆς ἀπορολογίας του γνωστὸς ἱερεὺς τῆ Αἰκατερίας τῶν Μεδίκων.

Δὲν ἐπάρχει ἀγαθότης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ· ἡ τοῦλαχιστον, εἶνε πολὺ σπανία. Τὸ συμφέρον μόνον δύναται νὰ ἐνώσῃ ἐπὶ τῷ αὐτῷ τῶσας ἀντιθέσεις· αὐτὸ εἶνε ὁ κύριος τῶν καρδιῶν, αὐτὸ κυβερνᾷ τὸν κόσμον. αὐτὸ κάμνει πολλακίς τοὺς ἀνθρώπους νὰ πρᾶττον τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν, αὐτὸ γεννᾷ τὸ μίτος καὶ αὐτὸ παραγεῖ τὴν γαιρομερικὴν φιλίαν.

Κα δὲ Μοτιέλ

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΟ

Πολλαῖς φοραῖς ἐπόθησα
Ἐμπρὸς σ' ἐσὲ γὰρ γέρω τὸ κεφάλι,
Ὅταν μαυρίλα ὀλόπικρη
Θωρῶ μεμιῶς ἐμπρὸς μου γὰρ προβάλη,
Καὶ μεσ' ἔτα μαῦρα στήθια μου
Καὶ ἔς τὴν ψυχὴν μου ἀλύπητα ἀρχινᾷει
Ἡ τρικυμία τοῦ κόσμου γὰρ βογκᾷ.

Καὶ λυπημένος ἔρχομαι
Παρτοσειρὰ σὲ τούτῃ τὴν ἔρμια
Γιὰ γὰρ σοῦ δεῖξω ὁ δύστηχος
Τὴ κλειῶ κρυφὰ ἔς τὴ δόλια μου καρδιά,
Καὶ σὰν παιδί σου ἐλεύθερα
Νὰ κλίνω ἐμπρὸς σ' ἐσὲ τὰ γόνατά μου
Καὶ γὰρ σοῦ πῶ τὰ τόσα σφάλματά μου.

Ἐμπρὸς σ' ἐσὲ τὰ γόνατα
Γέρνω βαρεῖα καὶ ὑψόνω τὴν καρδιά,
Ἄλλὰ γιατίι ἔς τὰ στήθη μου
Δὲν ἀγροικῶ γὰρ ἠχολογᾷ ἡ θρησκεία;
Γιατὶ λαχτάρα ἀκοίμητη
Τὰ σωθικά μου πάντα γὰρ σπαράζῃ.
Καὶ ἡ τρικυμία ποτὲ γὰρ μὴ ἠσυχάζῃ;

Ἐσὸν δὲν εἶσαι πῶπλασος
Αὐτὴ τὴ γῆ κι' ὁ κόσμος σὲ λατρεύει,
Ποῦ πάντα λάμψι ἀθάνατη
Μεμιὰ σκορπᾷς εἰς ὅποιον σὲ πιστεύει;
Γιατὶ ἴσ' ἐμὲ τὸ δύστηχο
Λίγο σου φῶς γιὰ μία στιγμή δὲ δέχρεις,
Ἡ ἀστροπελέκια μου ἀπάνω δὲ ρίχνεις;

Δὲν εἶσαι ἐσὸν ποῦ χρόσοις
Ὅλος χαρὰ ἔς τὴν πρώτην μου ἡλικίαν
Τόσα χρυσᾶ μου ὀνειράτα
Τόσαις ἐλπίδες πῶκλεια ἔς τὴν καρδιά,
Ἐμπρὸς σ' ἐσὲ δὲν ἔκλινε
Μὲ δακρυσμένο μάτι ἀγάλλι γάλλι
Ἡ μάνα μου τ' ὀλόμαντρο κεφάλι;

Σ' ἐσὲ Θεὲ τῆς μίνας μου,
Σ' ἐσὲ Θεὲ τῆς πρώτης μου ἡλικίας
Γορτιστὸς κι' ὀλότρεμος
Τοὺς στεναγμοὺς ὑψόνω τῆς καρδίας
Ἐσὲ ζητῶ ἔς τὰ στήθη μου.
Ποῦχες μιὰ μέρα δεύτερο οὐρανὸν σου
Κι' ὅπου μουγκρίζει ὁ ἄδικος θυμὸς σου.

Δὲν τρέχω πάντα μόνος μου
Ζητῶντας ἡ καρδιά μου ἡ πορευμένη
Μιὰ ρέα χαρὰ πρωτάκουστη,
Μιὰν εὐτυχία σ' ὅλο τὸν κόσμον ξένη.
Δὲν τρέχω πάντα ἀνήσυχος
Μιὰν ἀγνώστη ὠμορφιά γιὰ γὰρ λατρεύω
Μὰ εἶνα Θεὸν γυρεύει γὰρ πιστεύω.

Εἰς τὰ χρυσᾶ τὰ χρόνια μου
Σ' εἶνα Θεὸν ἐπίστευε ἡ καρδιά
Κ' εἶνας Θεὸς εὐρίσκειται
Μοράχα γιὰ τὴν ἄδωλη ἡλικία;
Ἐστὴ γῆ δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος
Νὰ τρέφῃ ἔς τὴν ψυχὴν του μιὰν ἐλπίδα;
Ἄλλη ἀφ' τῆ γῆ δὲν ἔχουμαι πατρίδα;

Ἄς ἀγριέψῃ ἡ θάλασσα
Κι' ἄς μὴ προβάλλῃ πλεῖν καινούργια μέρα,
Τὰ μαριωμένα κύματα
Ἄς σηκωθοῦν ἐπάνον ἔς τὸν αἰθέρα
Κι' ὁ ταπεινὸς ὁ ἄνθρωπος
Ἄφ' τὸ γλυκὸ τὸν ὕπνον του ἄς ξυπνήσῃ
Τὴ φωνὴν μου μὲ τρόμο γ' ἀγροικήσῃ,

Ἄς φύγῃ ἀπὸ τὸ πλάγι μου
Κι' ὅλος θυμὸς ἔς τὸ πρόσωπο ἄς μοῦ ρίξῃ
Πυκρὸ πυκρὸ εἶνα σκέπασμα
Καὶ μὲ τῶνα του δάκτυλο ἄς μὲ δεῖξῃ
Γιὰ μιὰ πικρὴν ἀλήθεια
Ποῦνται γιὰ μένα ἀκοίμητη φοβέρα
Σ' τὸν οὐρανὸν δὲν ἔχω ἐγὼ πατέρα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

A. Μαυροκορδάτος

Ἐγεννήθη ἐν Τεργέστη τῇ 16 Νοεμβρίου τοῦ 1837, τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου ὄντος τότε πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος παρὰ ταῖς γερμανικαῖς Αὐλαὶς Μονάχου, Βιέννης καὶ Βερολίνου. Τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀρξάμενας αὐτοῦ σπουδὰς συνεπλήρωσεν εὐδοκίμως ἐν Γαλλίᾳ, καὶ τῷ 1859 ἄμα καταβὰς εἰς Ἑλλάδα, διωρίσθη ὁ γ. γραμματεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Β. ἐλληνικῆς πρεσβείας. Τῷ 1862 ἐξελέγη καὶ παρεκάθησεν ἐν Ἐθνοσυνελεύσει ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς νήσου Ἀνδρού. Κατόπιν ἐπὶ τετραετίαν (1865—69) διεκρίθη ὡς νομάρχης Κερκύρας. Βραδύτερον (1872) εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βουλὴν ὡς βουλευτὴς τῆς Ἀνδρου καὶ τοιοῦτος διετέλεσε μέχρι τοῦ 1882, δις ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ χρηματίσας ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη πρόεδρος τοῦ τε Πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμματικῶν Συλλόγου καὶ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ἀρκακίου Παρθενωγείου.

Ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως διεκρίθη ἰδίᾳ διὰ τὸν ζῆλον, ὃν ἀνέπτυξε πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς γυμναστικῆς ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ἐκπαιδευτηρίοις καὶ πρὸς ἰδρυσιν δημοσίων γυμναστηρίων ἐν ταῖς πρωτεύουσαις τῶν νομῶν. Τῷ 1882 διωρίσθη πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Γαλλίᾳ. Ὅθεν ἀπεστάλη εἰς Πετροῦπολιν ὅπως ἀντιπροσωπεύῃ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν στέψιν τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἐν Γαλλίᾳ θέσιν τοῦ διωρίσθη μετὰ τινα ἔτη πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Πετρούπολεως καὶ τελευταῖον πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ Ὑψ. Πύλῃ.

Τὸ ἀγαστὸν τοῦ ἥθους τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὰ περιχομοῦντα αὐτὸν προσόντα συνετέλεσαν ὅπως ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀγάπην τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν εὐνοίαν καὶ ἐκτίμησιν τῶν λαῶν καὶ ἀνάκτων παρ' οἷς ἀντεπροσώπευσε τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος του' ἢ δὲ δραστηριότης καὶ ἡ ἀκούρατος ἐνέργεια, ἣν ἀνέπτυξεν ὡς Πρόεδρος τῶν προμηθεύσεντων ἐκπαιδευτικῶν Σωματείων κατέστησαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ προσφιλεὲς καὶ σεβαστὸν τῇ χορείᾳ τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων καὶ τῇ ἀπανταχοῦ μαθητικῶσιν ἑλληνίδι νεότητι.

X* *

Βερνάρδος Ὀροστάϊν

Ἐγεννήθη το 1809 ἐν Helmsted, πόλει τοῦ δουκάτου τῆς Βρουνσβίχης.

Ἡ περίοδος τῆς νεότητος, ἡ τὸσον ἐκλυστικῆ, ὅταν αὐτὴ χυσοῦται ὑπὸ περιουσίας δὲν τῷ παρουσίασεν εἰμὴ ὁδὸν διεσπαρμένην ὑπὸ βάτων καὶ ἀκανθῶν. Γινώσκων δέ, ὅτι διὰ μόνης τῆς σπουδῆς κατορθοί τις νὰ καθέξῃ ἐπίστανθον θέσιν ἐν τῷ ἐπιφανεῖ κόσμῳ, ἔζη ἐν μέσῳ τῶν βιβλίων του, περιφρονῶν τὰς κοφύρας διασκεδάσεις ἄς ἄλλως τε ὁ σὺδαρὸς καὶ βραχύλογος χαρακτὴρ τοῦ ἀναξίας αὐτῷ εθεώρει.

Κατὰ τὴν ἀπήχησιν τοῦ πρώτου ὅπλου, ὅπερ ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ δυστήνου Πολωνικοῦ ἔθνους ἐναντιῶν τῶν καταπιεστῶν αὐτοῦ, ὡς καταθιζόμενον ὑπὸ τοῦ κνούτου τοῦ Τσάρου Νικολάου, ὁ Νεαρὸς Βερνάρδος Ὀροστάϊν φοιτητὴς ὢν ἔσπευσε εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἐλευθερίας, ἣν τὸ πολωνικὸν ἔθνος ἔρρηξε — ματαίως φεῖ! ἀπηχῆσασαν ἐν ἀπάσῃ τῇ πεπολιτισμένην Εὐρώπῃ. Ἐδραμεν ὁ εὐγενὴς Ὀροστάϊν συγκινηθείσης τῆς γενναίας αὐτοῦ καρδίας, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Βιστούλα μὲ τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας καὶ κατεγράφη μεταξύ τῶν ἡρώων τῆς Πολωνικῆς ἐπαναστά-

σεως· ἐφλέγετο νὰ πολεμήτῃ ἄλλως ὅμως ἔδοξε τῇ εἰμαρμένη, ἥτις ἐπέβαλλεν αὐτῷ νὰ παράσῃ ἀντὶ τῆς πολεμικῆς τῆν ἱατρικὴν συνδρομὴν, ἀποστολὴν ὄντως ὑψηλὴν, ἣν ἡ γενναίότης του κάλλιστα ἠδύνατο ν' ἀναθεματίσῃ, ἀλλ' ἥτις ὅμως τῷ περιεποίησε τὰς εὐλογίας τῶν πληγωμένων πολεμιστῶν Πολωνῶν, τῶν ὑπὸ τὰς ῥωσικὰς σφαῖρας πεσόντων ἐν ταῖς πεδιάδασι τῆς Ostrolenka. Μετὰ τεσσάρων μηνῶν θερμὴν ἀσοσίωσιν, ἣν ἔδειξε πρὸς τὸ Πολωνικὸν ἔθνος πολλαχῶς, παριστάμενος, ὅπου ἡ ἀνάγκη ἐκάλει αὐτόν, κατέλιπε τὴν Πολωνίαν μετὰ τοῦ κυρίου Rrière de Coismont, διακεκρημένου φρενολόγου, ὅπως παραδοθῇ καὶ πάλιν εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ ἱατρικὰς μελέτας.

Τὸ 1833 γενόμενος διδάκτωρ τῆς σχολῆς τοῦ Giessen (Hesse-Darmstad), διήλθε τὸν χειμῶνα τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν Gatingue, ὅπου ἠκολούθησε τὰ μαθήματα τῆς κλινικῆς τοῦ περιφήμου Langebak. Τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν ἐπαυερίσκουμεν ἐν Παρισίοις, θερμὸν ὁπαδὸν τῶν πλέον περιφημισμένων τῆς ἐπιστήμης καθηγητῶν, Dupugtren, Ricord, Chomel, Andral, ὧν τὰ μαθήματα καὶ αἱ συμβουλαὶ συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ ἤδη καλλίστου ἀθροίσματος τῶν ἱατρικῶν του γνώσεων.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1834 ὁ νεαρὸς Ἀσκληπιάδης ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα προσήνεκεν αὐτῷ μεγάλας ἐκδολεῦσεις, μάλιστα κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1835, ὡς στρατιωτικὸς ἱατρός. Κατεχόμενος ὑπὸ θεληγῆτροῦ ἀκαταγωνίστου πρὸς τὸν τόπον τοῦτον καὶ καταγοητευθεὶς ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς του, παρέμεινε ἐνταῦθα νυμφευθεὶς δὲ ἐξηκολούθησε τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα ἐξακῶν, ἄλλοτε μὲν ὡς πολιτικὸς, ἄλλοτε δὲ ὡς στρατιωτικὸς ἱατρός.

Κατὰ τὸ 1867, ὁ ἡμέτερος λαμπρὸς ἱατρός, πάντοτε ἀκούρατος ἐπειδόσθη διὰ τὴν νήσον τῆς Κρήτης, ἐπαναστατήσασαν κατὰ τῶν Τούρκων, ὅπως παράσῃ βοήθειαν εἰς τοὺς πίπτοντας πληγωμένους Κρητὰς, οἵτινες πιστοὶ εἰς τὴν καταγωγὴν των καὶ ὑπακούοντες εἰς τὰς παρορμήσεις τῶν ἱστορικῶν των παραδόσεων ἔδειξαν τῇ ἐπιπλαγίᾳ ὑπὸ θαυμασμοῦ Εὐρώπῃ πῶς γνωρίζει νὰ μάχεται καὶ ν' ἀποθνήσκη εἰς λαὸς, ἡρωικὸς πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων του. Ἡ πατριωτικὴ ἀφοσίωσις τοῦ ἱατροῦ τῷ παρέρσχεν τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὸ τίτλον καὶ τ' ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς ἀνωτάτης ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε εὐσυνειδῶτως τὰ ἐπαξίως ἀπονεμηθέντα αὐτῷ ὑψηλὰ ταῦτα καθήκοντα ἐν δώδεκα ἔτεσιν κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυε ἔργαζόμενος καὶ ἰδιαιτέρως ἐντρίθων εἰς μελέτας διαφόρους ἐξετάζων καὶ ἀνερευνῶν τὰ πάντα μετὰ περισσῆς ἀκριβείας, ἐπὶ διαφόρων δὲ θεμάτων δι' ἐιδικῶν διατριβῶν ἐκφράσας τὴν ἰδίαν ἰδέαν, διακινδυνεύων τὴν ἰδίαν ζωὴν κατὰ τὴν ἐκτελεσιν τῶν καθηκόντων του, ὡς ἐν Διήλῳ κατὰ τὴν χολέραν καὶ ἄλλοι: πολλὰκις, ἐπεραίωσε τὸ στρατιωτικὸν του στάδιον κατὰ τὸ 1881, ἀποτελέσας μέρος καὶ τοῦ σώματος τῆς ἀποστολῆς, τῆς προορισθείσης διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὀλίγον δ' ἐπειτα χρόνον παρτήθη ὀλοτερός τῆς ἐξαοκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ὡς πολιτικὸς ἱατρός καὶ τοῦτο, ὅπως ἀφιερῶθῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ μελέτας τῆς ἀνθρωπολογίας, ἐθνολογίας, γεωγραφίας, καὶ μακροβιότητος, πρὸς ἃς εἴλετο πάντοτε ὑπὸ ἀκατασχέτου κλίσεως.

Ὡς δικαίαν δ' ἀναμοιβὴν τῶν ἐργασιῶν του, ἃς λίαν λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι ὀνομασίτῃ ἐλλείψει χώρου νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ὧν τὰ ἐπισημότερα τῆς Εὐρώπης περιοδικὰ ποιοῦνται εὐφημον μνείαν μετ' ἀπειρῶν ἐγκωμίων, ἔλαβε λαμπρὰ δειγμάτων ὑπολήψεως καὶ θαυμασμοῦ τῶν σοφῶν ἑταίρειῶν τῆς Εὐ-

ρώπης, ὧν αἱ ἐπισημότεραι, ὡς ἡ τῆς ἀνθρωπολογίας τοῦ Βερολίνου, Παρισίων καὶ Ρώμης, ἡ τῆς γεωγραφίας τῆς Halle καὶ ἡ Ζωολογικῆ τῆς Βιέννης, ἀπήτησεν ὡς ἰδιαίτερον τιμὴν τοῦ νὰ τὸν ἔχωσεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Θεῶν δ' ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος νὰ πληρώσῃ καὶ οὗτος τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης τῷ ἐξόχῳ ἀνδρὶ, οὗτινος τ' ὄνομα εἶνε μία δόξα τοῦ αἰῶνος μας, διὰ τὴν πρὸς τὴν θετὴν πατρίδα του ἀφοσίωσιν, ἐτίμησεν αὐτόν διὰ τοῦ παρασῆμου τῶν Ταξιαρχῶν.

Προσθέσωμεν, ὅπως ἔβλωμεν εἰς πέρας, ὅτι ὁ θαλερὸς πρεσβύτες, οὐ μολὶς νὰ σκιαγραφῆσωμεν ἠδυνήθημεν τὸν βίον καὶ τὰς ἐκτάκτους αὐτοῦ ἐργασίας ὅτι εἶνε ἄνθρωπος μὲ καρδίαν καὶ πνεῦμα, συμπαθητικὸς εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμῶν. Ἡ ἐξαιρέτος αὐτοῦ φύσις ἀποκαλύπτεται καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις αὐτοῦ συγγράμμασιν.

Κατὰ τὸν ἐσωτερικὸν βίον, ὁμοιάζει μὲ τοὺς ἀρχαίους πατριάρχας, ὧν δὲ σύζυγος μιᾶς ἀγγλιονουστατίας γυναικὸς, εἶνε εὐτυχῆς πατὴρ ἔχων ἤδη δύο υἱοὺς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ διαπρεπῆ κατέχοντας ἐν τῇ ἐπιστήμῃ θέσιν, ἀκολουθοῦντας μάλιστα τὰ ἔχνη τοῦ Πατρὸς των. Μὴ ἔχων εἰμὴ φίλους, φίλους εἰλικρινεῖς, ὅσον καὶ θαυμαστάς τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τῶν περικοσμοῦντων αὐτὸν προτερημάτων, δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲν λείπει ἀπὸ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ βίου του, οὐδ' ἡ οἰκιακὴ εὐτυχία οὐδ' ἡ πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη φιλία, οὐδ' ἡ διασημότης, τὸ ἀθάνατον αὐτὸ στέμμα, ὅπερ ἤδη ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἔχει ἀπονείμη αὐτῷ ἡ σοφὴ Εὐρώπη, μὴ παύουσα νὰ τὸ λαμπρύνῃ ἐκάστοτε, ἄτε προσφέροντος καὶ τοῦ νέστορος τῶν ἐν Ἑλλάδι ἱατρῶν καθ' ἑκάστην ἀδάμαντας ἐργασιῶν.

Οὗτος εἶνε ἐν ὀλίγοις, ὁ τέλειος τύπος τοῦ φιλοπόνου σοφοῦ, καρτερικοῦ καὶ ἀφιλοκερδῆς. Σεβασθῶμεν τοὺς ἀνδρείους τούτους σκαπανεῖς τῆς ἐπιστήμης οὓς οὐδὲν σταματᾷ ἢ δυσχαιραίνει' οὐδ' ὁ χρόνος, οὐδ' αἱ δυσκολαί, οὐδ' ὁ κόπος, οὐδὲ αἱ στρυφναὶ ἀντιλογίαι τῶν ἐναντιῶν ὀλίγον φωτειναί. Ὁ γηραιὸς ἡμῶν σκαπανεὺς τῆς Ἱπποκρατείου ἐπιστήμης ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ νεάζων κατέχει ἤδη μίαν τιμητικὴν θέσιν μεταξύ ταύτης τῆς φάλαγγος τῶν ἐμβριθῶν πνευματικῶν, ἄτινα προχωροῦντα βραδέως, χωροῦσι ἀσφαλῶς, πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας μόνης καὶ πάντοτε ἔτοιμοι εἰς τὸ νὰ διασκεδάσωσι τὰ σκότη τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐσκοτισμένου ὑπὸ τῶν αἰῶνων τῆς ἀμαθείας. Καὶ τοῦτο ἐνῶ ὁ δρόμος εἶνε μακρὸς καὶ ἀρκετοὶ σταθμοὶ θὰ διατρεχθῶσι, πρὶν ἢ φθάσωσι εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀπηλλαγμένην τῶν προσκομμάτων καὶ τῶν ἀμφιβολιῶν, οἵτινες τὴν καλύπτουσι ἀκόμη ἐξ ὀλων τῶν μερῶν.

Ὁ νέος Ἀρχ. τῶν Καθολικῶν

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ κατὰ τὸ 1824, ἐξεπαιδευθὴ δ' ἐν Ρώμῃ. Τῷ 1860 διωρίσθη ἐφημέριος Κερκύρας. Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας Καρόλου Ριβέλλη ἐπροτάθη εἰς αὐτόν ἡ ἀρχιεπισκοπὴ αὐτῆ, ἀλλ' ὁ κ. Ζαφφίνος ἠρνήθη ν' ἀποδεχθῇ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν ἔδραν, διωρίσθη δ' ἄλλοις αὐτῆς τοποτηρητῆς. Ὡς τοποτηρητῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ 15 ὀλόκληρα ἔτη, εἴλκυσε τὰς γενικὰς συμπαιθείας τῶν καθολικῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων, μετὰ λύπης δὲ βαθείας ἐχωρίσθησαν αὐτοῦ οἱ Κερκυραῖοι, ὅτε τὸ 1874 ἀπεστάλη εἰς Ἀθήνας ὡς ἀποστολικὸς ἐπίτροπος (délégué apostolique) πρὸς διακανόνισιν τοῦ ζητήματος τῆς καθολικῆς ἐπισκοπῆς. Τότε ἐπροτάθη καὶ πάλιν διὰ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐδέχθη. Τὸ 1875 ἐξελέθη ἀρχιεπίσκοπος Νάξου, διέμεινε δ' αὐτόθι ἐπὶ δέκα ἐξ ὀλα ἔτη, κατορθώσας μεταξύ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, τὰ ὅποια ἐπέτυχεν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του, ὅπως διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰσοδημάτων, ἄτινα

ένεμετο ἄλλοτε τὸ ἱερατεῖον, ἐκπαιδεύονται εἰς τὰ γυμνάσια τοῦ κράτους τὰ τέχνα τῶν Ναξίων καθολικῶν, ἄνευ διακρίσεως περιουσίας καὶ τάξεως.

ΔΗΝΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Γενικὴ Ἐπιθεώρησις τεύχος Δ'. τόμος α'. ἔτος α'. σύγγραμμα περιοδικὸν δις τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἀθνασίου Ἀργυροῦ τῆ συμπράξει πολλῶν λογίων 15 Ἀπριλίου 1892.

Bulletin de Correspondance Hellenique. (Ecole Française d'Athènes Extrait). — Τὸ οὐλλάδιον τοῦτο οὐ τὸ περιεχόμενον ὀφείλγται εἰς τὴν ἰκανότητα καὶ πολυμάθειαν τοῦ κ. Μιχαήλ Καμπάνη ταμεσοῦ τῆς Κοπαίδος ἐν Θιβαίς πραγματεύεται ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν ἔποψιν περὶ Κοπαίδος, θέλομεν δὲ προσεγῶς διὰ μικρῶν ἐπανελεῖθι.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α. Ε. Πειραιᾶ ἀρ. 14 ἀπεστάλη. — Χ. Α. Κ. Δηξούριον Β'. ἐξ. συνδρομῆ σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. — Εἰρ. Θῆρα Θῆρα ἀρ. 6 ἀπεστάλη. — Β. Κ. Αἴγιον ἀπηγήσαμεν. — Α. Ρ. Πάτραι ἀπεστάλησαν ἐλλείποντες ἀριθμοὶ καὶ πάλιν. — Γ. Κ. Ἄνδρον ὁμοίως ἀρ. 13 καὶ 14. — Α. Μ. Κέρκυραν εὐχαριστοῦμεν. — Ι. Τ. Κυθωνίας πρὸ πολλοῦ ἐστάλησαν τὰ τεύχη τῆς 30 Ἰανουαρίου 15 Φεβρουαρίου καὶ 29 ἰδίου, τί συμβαίνει ἀπαντήσαται μας ἀμέσως. — Ν. Χ. Γασκέντ Russie ἀπηγήσαμεν. — Μ. Κ. Θῆρας ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη — Ν. Β. Μιτυλήνη· ἔχει καλῶς, λησμονῆτε ὅμως ὅτι σεῖς ἐζητήσατε πρῶτος καὶ οὕτω ἐστάλησαν τώρα, ἀγνώ τί νὰ σᾶς γράψω. — Γ. Α. Κ. Ἄνδρον ἀρ. 13 καὶ 14 ἀπεστάλησαν. — Δ. καὶ Π. Παππασὴ (Βουλγαρίας) γράψατε τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν τῶν μὴ λαμβανόντων τὸ φύλλον. — Π. Ν. Μ. Πέργαμον ἐπιστολὴ ἐλήφθη καὶ ἀπηγήσαμεν εἰς τὸν νέον πράκτωρα. — Π. Ι. Κ. σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Α. Μ. Ὀδησόν· συνδρομῆ σας ἐδόθη εἰς Ἐβδομάδα. — Χ. Μ. Ἀλέξιον Ρουμανίας τακτικῶς τὸ φύλλον πέμπεται, συνδρομὴ ἐλήφθη. — Ν. Χ. βιβλιοπωλὴν Θεσσαλονίκης· Νέα σειρά ἀπεστάλη ἕως καὶ ἐλλείποντα φύλλα.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΚΟΝΙΑΚ

Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ δημοσιευθέντος ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ περὶ Κονιάκ ἄρθρω τοῦ κ. Ρουσοπούλου παρέμειναν παρράματα ἀλλοιοοῦντα τὴν ἔννοιαν, ἀναδημοσιεύομεν τοῦτον διορθωμένον ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

Ἐν τέλει προσθέτομεν ὅτι κατὰ τὰς νεωτάτας ἐρῦνας ΚΑΙ τὰ ἐκ ΣΤΕΜΦΥΛΩΝ (τσιπούρων) οἶνοπνεύματα ἔνε τοξικά διότι ὁ Ι. Α. Müller (Bull soc. Mim 6.706.800.) εἶρεν ἐσχάτως ΕἰΣ οἶνόπνευμα τοιαύτης καταγωγῆς ἀναμφισβητήτου, ἀλδεύδιον (α κροτοναλδεύδιον) καθιστῶν τὸ ποτὸν ἐνεκα τῆς ἀπεχθοῦς γεύσεως ἀποτον, εἶρε δηλ. οὐσίαν πᾶν ἄλλο ἢ ὠφέλιμον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ὑγείαν.

Διὰ τοῦτο μόνον τὰ ἐξ οἴνου ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης, δι' ΑΠΑΝΘ ΑΠΟΣΤΑΞΕΩΣ παρασκευαζόμενα κονιάκ συνιστῶμεν πρὸς πόσιν, δταν μάλιστα πρόκειται περὶ ἀσθενῶν ἢ ἀναρρωσούντων.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ πρώτη Ἑλληνικὴ τραγωδία

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ «Ἀττικῆ Μουσείου» ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου διεκόπη πρὸς ὄλους τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ κ. κ. συνδρομητάς, διότι ὁ αὐτόθι πράκτωρ Δ. Σημανδῆρης κατεχράσθη ἀπάσας τὰς συνδρομάς, ἀνερχομένης εἰς 300 φρ. περίπου. Ἦδὴ εὐγενῶς προσεφέρθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν αὐτόθι ὁ ἀξιότιμος κ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΒΛΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ἔμπορος

πρὸς ὃν δέον ν' ἀπευθύνωνται πάντες ἀνεξαίρετως οἱ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ οἱ τὰ πέριξ αὐτῆς μέρη κατοικοῦντες. Ἐπειδὴ δὲ πληροφοροῦμεθα ὅτι πολλοὶ τῶν τοῦ π. ἔτους συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ὦσι τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἡ Διεύθυνσις, καίτοι σπουδαίως ζημιωθεῖσα, ἀπεφάσισε νὰ συμπληρῶσιν δωρεὰν τὰ φύλλα τοῦ π. ἔτους τοῖς ἐγγραφησομένοις κατὰ τὸ νέον.

ἘΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΥΠΟ

ΚΙΜΩΝΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

Πωλοῦνται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Ἑστίας Βίλμπεργκ καὶ Μπὲκ ἀντὶ δρ. 1,50. Ταχυδρομικῶς 1,65.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟἶΝΟΛΟΓΙΑ· Ἀ πραγματεία περὶ συστηματικῆς παρασκευῆς, βελτιώσεως καὶ συντηρήσεως τῶν οἴνων, καθὼς καὶ περὶ χρησιμοποίησεως τῶν ὑπολειμμάτων αὐτῶν. Ἀθῆναι 1888. — 8ον, σελ. 182 Τιμ. δρ. 4.

ΧΗΜΙΚΗ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ. Ἀθῆναι: 1888 — 8ον σελ. 16. Τιμ. Δρ. 1.

ΧΗΜΕΙΑ ΑΝΟΡΓΑΝΟΣ (μετάφρασις ἐκ τῆς 8ης ἐκδόσεως τοῦ ἐγγχειριδίου τῶν Roscoe-Schortlemmer) μετὰ πολλῶν σχημάτων καὶ φασματοσκοπικοῦ πίνακος. Ἀθῆναι: 1888 8ον, σ. 38. Τ. Δρ. 7½.

ἘΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

ὑΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ